

A detailed botanical illustration of a plant, likely a species of Iris or similar, featuring large, pointed leaves and several flowers in shades of pink and orange. The background is a vibrant green, suggesting a natural habitat. The illustration is framed by a white border with a dashed line.

21.

almanach

Zs Jungmannova 660
Roudnice nad Labem

OBSAH :

1. PERLIČKY

2. DOPISY

3. BAJKY

4. POHÁDKY

5. POPIS

Vánoční stromeček

Rostliny

Předměty

6. POPIS OBRÁZKU

7. CHARAKTERISTIKY

8. CHARAKTERISTIKY LITERÁRNÍCH POSTAV

9. LÍČENÍ

10. VYPRAVOVÁNÍ

11. VÝKLAD

12. ÚVAHY

13. OLYMPIÁDA Z ČESKÉHO JAZYKA – SOUTĚŽNÍ PRÁCE

Úvod

Toto je již **dvacáté první** vydání Almanachu žakovských prací Základní školy Jungmannova 660 v Roudnici nad Labem.

Letošní soubor jsme sestavili ze slohových prací žáků 1. i 2. stupně. Ve všech textech najdeme sílu individuálního sdělení, krásu mateřského jazyka a zároveň i kouzlo přítomného okamžiku, který je neopakovatelný.

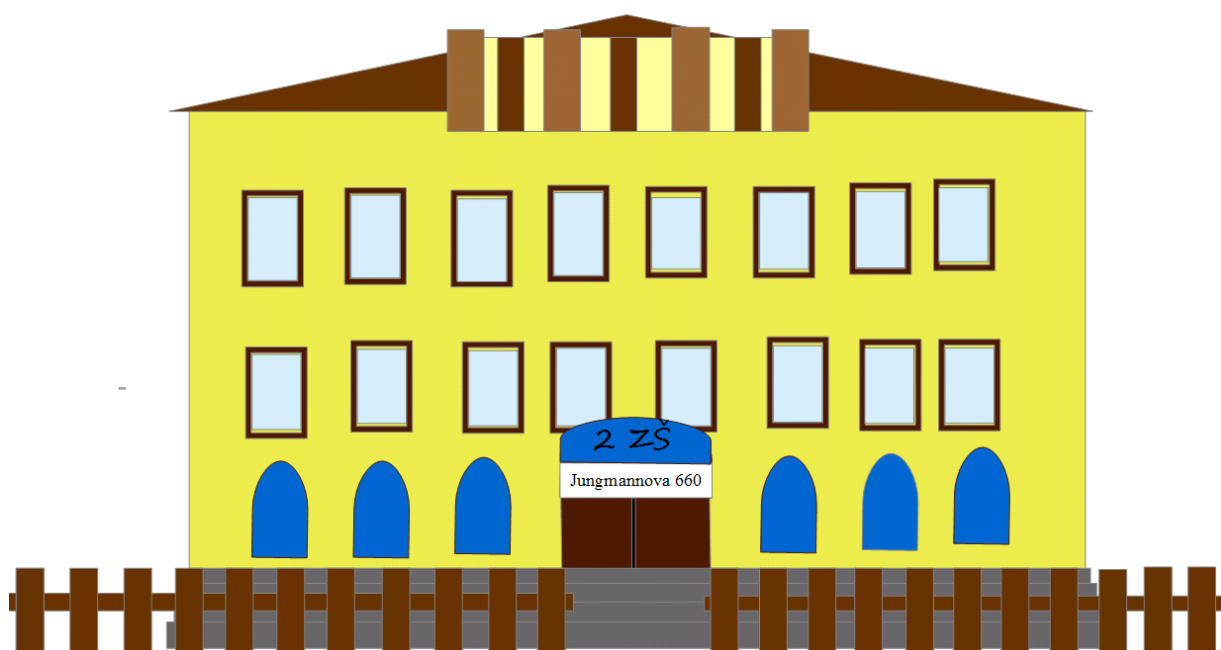
Pravidelné publikování literárních prací našich studentů se stalo tradicí, která je svým způsobem ojedinělá počtem nadaných přispěvatelů, ochotných jít s kůží na trh a odhalit často své nejniternější pocity. Je zajímavé každým rokem sledovat vývoj a vyžívání mladých autorů a objevovat nové talenty.

Výtvarná složka obsahuje výtvary žáků z různých tříd 2. stupně. Novinkou v letošním vydání je zařazení prací, které vznikly v hodinách informatiky.

Přáli bychom si, aby se Vám i tento výtisk líbil a abyste se při čtení jednotlivých příspěvků dobře pobavili.

Autoři

Škola

Dorota Drobná, 5.B

1. PERLIČKY

Čj – mluvnice

- Souvětí změň na větu jednoduchou: Pův. Zloděj šel tak, aby byl zpozorován.
Změna: Zloděj se pohyboval **nezpatřitelně**.
- Slyšel jsem **tekot** potůčku. (rozuměj bublání)
- Synonymum ke slovu: příbuzný – **stejnokrevný**
urostlý strom – **zdatný** (rozuměj statný)
- Dopln chybějící slovo:
Ví, kde ho tlačí – **pásek, kšandy** (rozuměj bota)
Mít hluboko do**kalhot, nohavic, rukávu, výstřihu** (rozuměj kapsy)
Kam vítr, tam**čepice, šála, šátek** (rozuměj plášť)
Bližší ... než kabát – **bunda, klobouk** (rozuměj košile)
- Stupňování přídavných jmen – řídký – řidší – tekutý
hladký – hladkejší – nejhladkejší

Čj – literatura

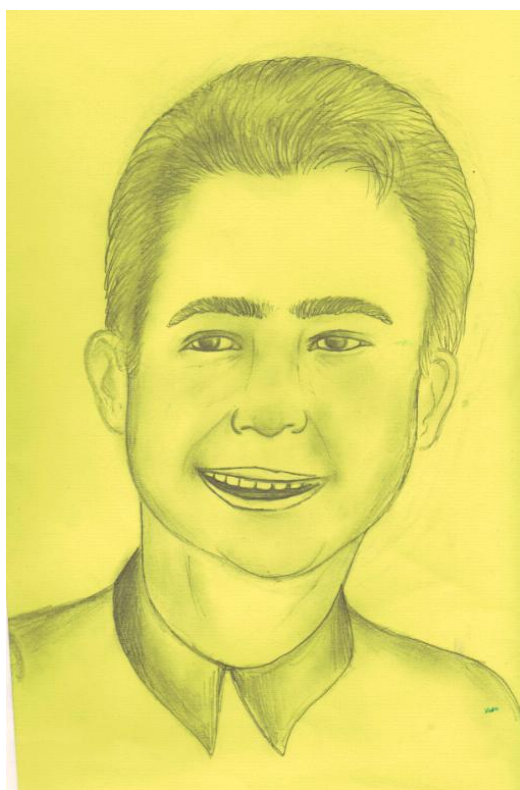
- Jméno autora : Johann **Sebastian** Goethe (rozuměj Wolfgang)
Václav Hugo (rozuměj Victor)
Josef Kajetl x Josef Kajetánek x Josef Kajsar x Josef Kajtelán x Josef Kajtán (rozuměj Josef Kajetán Tyl)

Ostatní předměty

- Země se **otáčí** kolem Slunce v **elypsovém kruhu**.
- Stalaktit – je taková **tyč** v krasových jeskyních, **vysí** dolu nebo **nahoru**.
- **KLDR** – Korejská lidová **republika** **demokracie**
- Náboženství – **islám**
- Zemědělský produkt – **obilnice olejná** (správně – řepka olejka)
- Kaučukovník – strom, na kterém rostou **kauče**
- Tsunami – **vodní vlna**
- Tučňák sídlí na **sídlišti**.
- Světlo můžeme **rozdělit na různé funkce**.
- Monzuny jsou **obaly Země**.
- Bez ozonové vrstvy **bysme se propadli**.
- Ptáci, kteří zůstávají celoročně, se nazývají **vábení**. Ptáci, kteří opouští hnízdiště, jsou **varování** (správně – přezimující a stěhovaví).
- Ot. Charakterizujte přesličky.
- Odp. Přesličky **se rodí v létě v hnízdech a vznikne z nich pták**.
- Zelené rostliny obsahují **chloroform** (správně – chlorofyl)
- Ot. Kde je nejnižší položené místo v ČR?
Odp. **Na dně Labe u Domažlic**.

- Ot. Co víš o pevnosti Terezín?
Odp. **Založila jej Matka Tereza.**
- Ot. Jak se jmenuje krajské město Ústeckého kraje?
Odp. **Ústecký kraj.**
- Ot. Vyjmenuje průmyslové závody v Plzni.
Odp. **Koňské závody.**
- Ot. Co je to busta?
Odp. **Je to pod prsa.** (správně- plastika hlavy, ramen a části hrudi)
- Ot. Co se pěstovalo na místě dnešního roudnického náměstí?
Odp. **Rýže** (správně – vinná réva)
- Ot. Ve kterých ulicích v Roudnici n.L. jsou základní školy?
Odp. **Pyrkyňovo náměstí, Jungmannova a Družstevní.** (správně – Karla Jeřábka, Školní)
- Ot. O co se opírá socha sv. Vavřince a proč?
Odp. **O rošt, aby neupadl** (správně – o rošt, neboť to byl nástroj jeho mučení, umučen ve žhavém oleji)
- Ot. Která událost se každoročně koná na úpatí hory Říp?
Odp. **Smrt posledního kata** (správně – Řípská pout')

Portrét

Adéla Petrželková, 9.B

2. DOPISY

Milý pane řediteli,

chtěla bych Vám napsat pár vět o tom, jak se mně a mému bratrovi líbí ve škole.

Jsem moc spokojená, jakou máme krásnou třídu a jaké je v ní vybavení. Máme tam krásné sedací pytle a koberec, které my všichni ze třídy hodně využíváme. Také se mi ve třídě líbí knížky, které nám tam paní učitelka třídní dala na čtení a na půjčení. Můj mladší bratr teď chodí do první třídy a také se mu ve škole moc líbí.

Do školy chodíme oba moc rádi a chtěla bych Vám poděkovat, jak dobře se staráte o tuto školu.

S pozdravem

Natálie Helclová, 6.B

Vážený pane řediteli,

v letošním roce jsem se stal žákem druhého stupně a rozhodl jsem se Vás požádat o laskavost.

Protože jsem vášnivým a aktivním sportovcem, hlavně fotbalistou, byl bych moc rád, kdyby naše vyučování mohlo být rozšířeno o několik vyučovacích hodin tělesné výchovy týdně. Já, ale určitě i mí spolužáci bychom toto velice uvítali, protože pohyb je přece nade vše.

Pane řediteli, vím, že učební osnovy jsou přísné a počet hodin omezený, ale kdyby byla jen malá šance splnit moje přání, byl bych moc rád.

S pozdravem Sportu zdar

Karel Mikas, 6.B

Milá babičko,

Musím Ti napsat, že hraji ping pong. Chodím tam rád, protože vždycky se naučím něco nového.

Trénink máme v tělocvičně školy každé pondělí a čtvrtek odpoledne od 16 do 18 hodin. Hraní mě baví a mám i úspěchy. Minulý týden jsem hrál turnaj, který pořádali roudničtí Skauti. Vybojoval jsem první místo. Dostal jsem diplom, medaili a sladkou odměnu. Měl jsem radost já i mí rodiče. Zvlášť tatínek, protože hraje taky tuto hru. Na tréninky chodí většinou v sobotu a v neděli. Občas jde i se mnou ve všední den. Zanedlouho mě čekají další zápasy ve Štětí a v Litvínově. Babičko, drž mi palce, abych vyhrál. Moc toužím po tom, abych byl stále lepší a mohl třeba i reprezentovat naši Českou republikou. Stát na stupni vítězů, slyšet naši hymnu, je můj sen. Ale nevím, jestli se mi to někdy splní. Musím proto i nadále moc trénovat.

Měj se pěkně a posílám Ti velkou pusu.

Tvůj Ben

Ben Nguyen, 6.C

3. BAJKY

Stavba domu

Mraveniště, které stálo na okraji hustého lesa, bylo plné moc šikovných mravenců. Ti pořád závodili se sousedem tesaříkem o to, kdo umí lépe stavět. A tak si jednou dali závod, kdo postaví co nejrychleji dům. Tesařík měl za půl hodiny hotovo a prohlašoval, že vyhrál. Mravenci to uznali, ale chtěli svůj dům dostavět. Potom se šli podívat do tesaříkova domu, jenže jak za sebou zavřeli dveře, dům se zbořil do základů. Mravenci prohlásili, že vítězství tesaříka neplatí, protože dům spadl. Jejich soused musel uznat, že vyhráli, i když stavěli delší dobu. Poučení: Práce kvapná, málo platná.

Karel Zámostný, 6.A

Stará liška a myši

Když liška zestárla, s mládím ji opustila i její hbitost a rychlost. Dokonce i myšky se jí přestaly bát a smály se jí. Vždyť už nebyla dost rychlá, aby je chytila. Liška už toho měla dost, a tak se zahrabala do pytle obilí. Důkladně se ukryla, aby z ní nebylo vidět ani ucho. Sotva myši pytel objevily, už se hnaly, aby se najedly. To byly hody! Nebyly to ale myši, kdo si nacpal břicho, ale mazaná liška. Pochytala všechny myši, které se přiblížily k pytli s obilím. Poučení: I když nemáš tolik sil jako druzí, můžeš nad nimi zvítězit vychytralostí.

Kryštof Coufal, 6.A

Kočí výmysly

Na jednom statku žilo mnoho zvířat. Všechna si navzájem rozuměla, ale kočky se pořád něco nelíbilo. Stěžovala si, že musí spát za komínem a je tam zima a také nepohodlné. Jednou, když šla okolo kurníku, zase si začala stěžovat, že slepice se mají lépe než ona. Večer jen zaběhnou do teplého kurníku a přitulí se k sobě, aby jim nebyla zima. Slepici bylo kočky líto, a tak ji pozvaly k sobě na přespaní. Kočka večer opravdu přišla a slepice jí udělaly místo mezi sebou. Sedla si na bidýlko, ale vůbec nemohla usnout. Bolely ji tlapky, záda a teplo jí také nebylo. Ráno se slepice ptaly kočky, jestli přijde i příští noc, ale kočka odpověděla: „Raději zůstanu za svým komínem.“ Ponaučení: Buď spokojený s tím, co máš.

Zita Vondrová, 6.A

Ježek Ondra a pyšná srnka

Dnes Vám budu děti vyprávět, co se jednoho dne u nás za vesnicí v lese stalo. Téměř každý den se ježek Ondra ve svém doupěti pořád válel a spal. Už byl starý a nikam se mu nechtělo chodit. Okolo poledne chodívala kolem pyšná srnka Lujša na pastvinu. Vytahovala se nad ježkem, že je rychlejší, hbitější a mladší o spoustu let. Ale i přesto se pořád pyšnila až natolik, že vyzvala Ondru na závod v běhu. Ježkovi se moc nechtělo, ale aby nebyl za hlupáka, tak přikývl. Lujša řekla pravidla: „Start bude zítra v pravé poledne u tvého doupěte a cíl u starého dubu u řeky.“ A tak druhý den se odstartoval závod. Srnka vyběhla rychle, ale za chvíli už nemohla, padla únavou. Zato Ondra plazivým tempem srnku doběhl. Viděl ji, jak spí, a potichu se okolo ní proplížil. Za pár minut byl v cíli a zakřičel: „Jsem vítěz!“ Vtom probudil Lujšu, která byla vztekem bez sebe. Nakonec však svou prohru přiznala a řekla: „Jsi lepší a vyhrál jsi závod, gratuluji.“ A odešla pryč. A z toho plyne ponaučení, že se nemáme vytahovat nad slabšími.

Ondřej Adelt, 7.A

Bajka o kuně

V jednom lese se všechna zvířata rozhodla, že si na zimu udělají společné zásoby. Medvěd přinesl tři hrnky medu, veverka sušila houby a loupala oříšky, sojka sbírala semínka, datel nosil brouky, ježek přinášel jablka. Všichni se snažili, aby v klidu přežili zimu. Jenom kuna Žaneta celé dny nic nedělala a zvířatům nepomáhala. Starý medvěd jí několikrát domlouval: „Jestli nebudeš na podzim pracovat, nebudeš mít v zimě co jíst.“ Začala zima a napadl sníh. Kuna začala hledat jídlo po lese, ale žádné nenašla. Měla už jenom jednu možnost – zajít za zvířaty a poprosit je o trochu jídla. Protože jim jí bylo líto, tak jí dala zvířata najíst. Nakonec jim poděkovala a další rok byla nejpilnější v celém lese. Z toho plyne ponaučení: Bez práce nejsou koláče.

Martin Lahovský, 7.A

Liška

Sofie Ikráthová, 6.B

4. POHÁDKY

O sněhulákovi

Byli čtyři kamarádi – první byl Matěj Mrázek, druhý Olda Smutný, třetí Valentýn Kučera a ten čtvrtý se jmenoval Jan Rybička. Jednoho dne se rozhodli jít sáňkovat. A tak jezdili, jezdili, až Jan Rybička vyjel z cesty. Jel přes křoví, kořeny stromů, až dojel k polorozpadlé chaloupce. Rozhodl se ji prozkoumat. Když vešel dovnitř, uviděl živého sněhuláka. Chvíli se na sebe dívali, až sněhulák řekl: „Ahoj, jak se jmenuješ? Já jsem Michal.“ Jan mu řekl své jméno, ale zároveň si všiml, že sněhulák pláče. „Proč jsi tak smutný?“ „Jsem tu sám a nemám žádné kamarády.“ „Tak pojď se mnou, představím ti ty mé.“ „No to je super, tak jdeme.“ Šli tedy a Jan sněhuláka představil Matějovi, Oldovi i Valentýnovi. Všichni společně si užili mnoho zimních radovánek. Ale přicházelo jaro. Báli se o svého nového kamaráda, a proto mu koupili velký mrazák, kde mohl přechkat až do další zimy.

Matěj Zajíček, 6.A

Zimní pohádka

Královské rodině se narodila první dcera, tak to museli pořádně oslavit a král si řekl, že na její počtu jí dá ten nejlepší dárek. Přemýšlel dlouho. Když se podíval z okna a spatřil draky, se kterými žili již dlouhé roky v míru. Král se rozhodl, že dcerce jednoho draka přinese, a tak se vydal na týdenní cestu na Dračí horu. Žili tam zimní draci, takže každým kilometrem byla čím dál tím větší zima. Král byl ale na toto připraven, v batohu si nesl spacák, deku a ohřívač na jídlo. Když už se dostal k dračímu hnízdu, spatřil uvnitř ležet vejíčka. Hned jedno popadl a hnál se dolů. Nevšiml si ale dračice, která právě přiletěla zkontrolovat hnízdo. Dračí máma hned na krále začala chrlit led. Vejce králi vypadlo a kutálelo se dolů z kopce. Dračice však vejce neobjevila. Král si povídá: „Ještě mám šanci ho najít a přinést dceři.“ Zanedlouho našel vejce pod keřem. Měl ohromnou radost a s úsměvem se vrátil zpátky domů. Z vejíčka se mohl malý dráček vyklubat pouze v chladu. Nařídil proto kuchařům, aby vyklidili mrazák a dali ho tam. Celé království šlo spát. Další den ráno přiletěli nad království draci, ale už nebyli tak přátelští jako doposud. Zmrazili všechno, co jim přišlo do cesty. Královna prosila krále, ať jim vejce vrátí. Ten tedy poslechl svou ženu a šel za draky. Jenže oni nespolupracovali a všechno jenom mrazili. Už čtyři roky žije královská rodina v nekonečné zimě a s malým dráčkem, kterého si vychovali s láskou. Už několikrát se pokoušeli s draky domluvit, pokaždé ale marně. Když však draci viděli, jak se malý dráček a princezna mají rádi, rozhodli se přivolat na pomoc své kamarády draky chrlicí oheň. Ti pak rozmrazili království a nastalo zase léto. Dráček odešel sice s ostatními draky, ale s princeznou se nepřestal vídat. Každý den ji létá pozdravit na terasu a užívají si spolu pěkné chvíle.

Jana Klabanová, 6.A

Rodina sněhuláků

Daleko za lesem byla jeskyně a v ní žila rodina sněhuláků. Maminka se jmenovala Sněhulačka, tatínek Sněhulda a jejich syn Sněhuláček. Ten vždy snil o tom potkat člověka. Rodiče mu říkali, že lidé mohou být zlí a ublížit mu. Sněhuláček byl však přesvědčen, že to není pravda a rozhodl se, že dnes večer, až rodiče usnou, půjde za královnou kouzel. Poprosí ji, aby mu vykouzila člověčí kamarádku nebo člověčího kamaráda. Po chvíli ho napadlo: „Vždyť já se sám bojím jít ven za tmy.“ Chvilíčku dumal, a pak ho napadlo, že ve vedlejší jeskyni bydlí jeho kamarád sněhulák Frodo. „Zavolám mu a on se mnou za královnou určitě půjde.“ Domluvili se tedy spolu a v deset hodin vyšli. Cesta ke královně byla do velkého kopce. Došli k paláci. Rozhlédli se všude kolem a nemohli uvěřit svým očím. Všechno bylo z ledu. Brána, kterou se vcházelo do paláce, byla ozdobena zmrzlými květinami. Sněhuláček zaklepal na bránu a dveře se otevřely. Ozvěnou se ozvalo: „Pojď dále, copak ti mohu splnit, milý Sněhuláčku?“ „Jak víte, královno, že se tak jmenuji?“ „To je tajemství.“ Poprosil tedy: „Královno, chtěl bych, abyste mi vykouzila člověčí kamarádku nebo člověčího kamaráda.“ Královna byla hodná, a tak Sněhuláčkovi slíbila, že mu do rána vykouzí kamaráda. Ale pod jednou podmínkou. Řekla: „Chci, abys byl celý zítřejší den mým sluhou.“ „Dobře, platí,“ odpověděl Sněhuláček. Ráno poděkoval Frodovi a poslal ho domů. Královna už si pro Sněhulačku připravila úkoly – uklidit celý palác, přinést oběd do postele a jiné. Večer mu splnila jeho přání a vykouzila človíčka. Sněhuláček byl nadšený. Poděkoval jí a ráno se i se svým novým kamarádem vydali na cestu domů. Tam rodičům vše vysvětlil. Přestali se tedy bát lidí a přestěhovali se tam, kde jich bylo hodně. Frodo, který žil jen s babičkou, se přemístil také s ním. Všichni si společně užili mnoho pěkných dnů.

Natálie Klepáčová, 6.A

O pejskovi a kočičce

Karel Zámostný, 6.A

5. POPIS

Vánoční stromek

1. práce

Ještě nedávno jsem rostl na zahradě u chaty nedaleko České Lípy. Těsně před Vánocemi mě uřízli a skončil jsem u jedné rodiny doma. Jsem vysoký až do stropu. Větvičky mám rostlé pravidelně do všech stran. Moje jehličí je tmavě zelené, bodlavé a krátké. Říkají mi smrk. Jsem usazený do stojánku, který nahrazuje mé bývalé kořeny. Místo šišek mě zdobí červené vánoční ozdoby. Na špičce mám slaměnou hvězdu. Ještě pár dní tady pobudu, než skončím u dědy v kamnech.

Matyáš Korous, 6.B

2. práce

Jmenuji se kanadská jedle. Měřím něco přes dva metry. Mám tmavě zelené, málo pichlavé asi dvoucentimetrové jehličí. Vyrůstala jsem na Vysočině. Teď zdobím obývací pokoj v rodině Kolářových. Dne 23. Prosince mě krásně ozdobili. Na špičce mám blýskavou červenou hvězdu. Světýlka mám skoro na každé větvičce a svítí žlutým světlem. Na každé mé větvičce se blýská buď červená, zlatá nebo oranžová ozdoba. Zasadili mě do zeleného litinového stojanu.

O Tři krále mě odstrojili. Udělala jsem jim hodně radostné Vánoce.

Žaneta Kolářová, 6.B

3. práce

Ahoj, jmenuji se jedle, ale kamarádi mi říkají Pan Jedlička. Celý život jsem vyrůstal v krásném lese se svými kolegy. Jednoho prosincového dne ke mně přišli pánové, uřízli mě a odvezli do města. Zde si mě koupili dobří lidé a dovezli domů. Protože jsem dva a půl metru vysoký, málem jsem se jim nevešel do místnosti. Moje větve zdobí leskle zelené jehličky. Abych byl ještě větší fešák, tak na mě pověsili modré a stříbrné vánoční ozdoby. Kolem dokola jsem ozdoben třpytivými řetězy. Ještě nesmím zapomenout na barevná světýlka, která krásně září do tmy. Nejhezčí ozdobou je vánoční špice nasazená na mém vrcholku. Protože mě lidé tak krásně ozdobili, já jim za to provoním celý byt.

Lukáš Jirásek, 6.B

Rostliny

Ahoj. Mé jméno je Kaktus a teď Vám rád povím nějaké zajímavosti o mně. Vyskytují se převážně v teplých oblastech, ale pěstovat mě můžete i doma. Místo listů mám trny, čímž případného nepřítele odrazuji od toho, aby mě snědl. Výška kaktusů je různá – já patřím mezi ty malé druhy, ale někteří mí příbuzní mohou dorůst do výšky až patnácti metrů. Patřím do čeledi kaktusovitých a mým plodem je bobule. Jsem okrasná rostlina, v tropech a subtropích jsou někteří z nás pěstováni jako ovoce. Moje nejtypičtější barva je zelená, ale jsou mezi námi i hnědí nebo růžoví jedinci. Když mě budete chtít pěstovat doma, tak mě moc nezalévejte.

Jana Klabanová, 6.A

Jmenuji se meloun vodní. Můj rod pochází z Afriky, kde se mí příbuzní dodnes pěstují ve velkém. Vyrůstám však hlavně v teplých oblastech jako třeba Amerika, Austrálie, Asie, ale i v Evropě. Do České republiky se dovážím z Itálie, Španělska nebo Řecka. Mám červený vodnatý vnitřek (když jsem zralý) a zelenočernou kůru. V dužnině mám rovnoměrně rozmístěná semena. Obsahuji z 81% vodu. Můžu dosahovat váhy až 15 kg, ale říká se, že nejlepší plod na konzumaci má vážit asi 2 kg. Kromě vody obsahují také cukr v podobě fruktózy a vitamín C. Mohu mít i žlutý vnitřek. Můj nejznámější a zároveň nejtěžší příbuzný vážil kolem 160 kg.

Kryštof Coufal, 6.A

Jmenuji se oleandr obecný. Jsem dekorativní keř až strom a jediný zástupce svého druhu. Mám úzké zelené listy a různobarevné květy. Moje nejčastější barva je růžová, žlutá a bílá. Můj rod patří k oblíbeným nádobovým květinám. Jsem jedovatý. Objevují se nejčastěji na terasách a balkonech. Mám rád slunce a dostatek vláhy. Mé květy bývají jednoduché nebo plné. Rostu do výšky 1 – 5 metrů. Mé listy jsou dlouhé a drsné na omak. Nesnáším průvan. Začínám kvést v červnu a mohu mít květy až do září. Nejsem jednou z nejkrásnějších rostlin. Mé květy dosahují velikosti maximálně 3 cm. V českých klimatických podmínkách je nutné mě na podzim přenést do vnitřních prostor, kde přečkám zimu, abych mohl v dalším roce dělat svým majitelům radost.

Nela Veltruská, 6.A

Kaktus

Eliška Kořínková, 7.C

Předměty

Tuto super věc jsem dostala k narozeninám v roce 2017. Celý předmět je z plyše, barvu má zelenou a někde je až do černa, měří 180 cm. Barvu očí má žlutou, ale čočku černou. Jeho dlouhý jazyk je červený, nohy ani ruce nemá. Používám ho, aby mi zdobil postel. Určitě jste poznali, že je to můj oblíbený plyšový hádek.

Veronika Francová, 5.C

Na svůj nový telefon jsem si přála držák. Přinesl mi ho Ježíšek. Moc se mi líbil, protože byl neobyčejný. Vypadá jako růžový plyšový lenochod, který má na hlavě holografickou mašli. Má velké oči, ve kterých se třpytí drobné kamínky. Držák je kovový a stříbrný. Jeho zvláštností jsou dlouhé chlupaté ruce, které drží mobil, aby nevypadl. Je roztomilý, protože se směje. Jeho výška je 14cm, délka i šířka je také 14 cm. Je to skvělý držák na mobil a zároveň krásná dekorace do mého pokojíčku.

Viki Halaby, 5.C

Tento penál jsem zkrátka uviděla v obchodě a hned se mi líbil. Na první pohled jsem věděla, že jsem si vybrala správně.

Penál je zvenku černý, nahoře má namalovaná peříčka – růžové, fialové a modré barvy. Jsou zavěšena na řetízku a trochu připomínají lapač snů. Zip a místa okolo něj jsou růžová, ale držátko na zipu je černé s růžovou látkou. Ze stran je penál celý pokrytý peříčky a zespodu je čistě černý. Uvnitř nahoře má větší černou kapsičku na zip a hned vedle jsou dvě menší kapsy. Dále penál obsahuje i místo s gumou na ukládání pastelek nebo per. Dole už je jen prostor na uložení zbytku školní výbavy. Svůj penál využívám hlavně ve škole. Shromažďuji v něm fixy, pastelky, pera, tužky atd. Má za úkol hlídat věci, aby se mi nepoztrácely.

Stella Sedláková, 5.C

Jmenuji se Albert a jsem mobilní telefon. Moje majitelka si mě koupila asi před týdnem v Alze. Za tu dobu mě ještě našťestí nestačila rozbít. Používá mě každý den. Jsem její první iPhone, takže se mnou neumí moc zacházet. Přála si mě už hrozně dlouho, ale až teď na mě našetřila peníze. Nejvíc mě používá na sociální síť, ale taky na volání a poslouchání hudby.

Jsem iPhone 6s. Moje barva je stříbrná. Mám 32 GB, jelikož je ve mně hodně aplikací. Na tapetě mám Monu Lisu s kočkou v ruce. Jsem celkem velký, ale nejsem největší. Na sobě nemám ochranné sklo. Vlastním dvě pouzdra, která by měla zabránit tomu, abych se po pádu rozbil. Nosím ale jen jedno, protože to druhé je opravdu velké, takže bych se své majitelce nevešel do kapsy. Z čeho je má paní opravdu hodně nadšená, je tlačítko na otisk prstu. Nemusí díky tomu zadávat kód. Můj foťák je opravdu skvělý. Fotím moc hezky a mám i jiné funkce – třeba zpomalený záběr.

Jelikož mě má paní vlastní jen týden, nic jsme spolu neprožili. Ale hned druhý den ztratila sluchátka a další den málem i nabíječku. Tu ale našťestí našla. Doufám, že mě moje majitelka nerozbije ani neztratí. Byl bych rád, kdybych jí vydržel alespoň tři nebo čtyři roky.

Nikol Juristová, 6.B

V mém pokoji na komodě u okna stojí lampička ve tvaru globusu. Vypadá jako naše planeta Země, průměr má třicet pět centimetrů. Dá se s ním otáčet kolem své osy. Aby stál, je umístěn na černém podstavci. Uvnitř má žárovku, aby sloužil jako lampička a také aby byly lépe čitelné názvy zemí, moří, světadílů i názvy hlavních měst jednotlivých států. Dále jsou na něm vyznačeny poledníky, rovnoběžky i obratníky. Ráda si na něm prohlížím polohu zemí. Vždy když slyším v televizi, rádiu nebo čtu v knížce název země, jdu se podívat na globus a bavím se jejich vyhledáváním. Některé názvy ani neznám, a tak mi hledání zabere hodně času. Musím někdy požádat i rodiče, aby mi pomohli. Získávám tak přehled o celkovém uspořádání států na kontinentech.

Když jdu spát, tak si lampičkou svítím. Je to příjemné tlumené světlo, které neoslňuje.

Eliška Večeřová, 6.C

Dobrý den! Jmenuji se Airupcion a žiji ve státě Pokoj a ve městě Šuplík. Na délku měřím asi 4,5 cm, na šířku 2 – 3 cm, ale na výšku sotva 2 cm. Vyrábějí mě v různých továrnách od Matella a to z plastu, železa a všelijakých šroubků. Vypadám spíše jako letadlo než auto. Vlastním totiž na boku dvě křídla, černá jako noc. Černé jsou také pneumatiky, ale sklo, to je modré jako nebe prosvícené krásně žlutým sluncem. Vzadu můžeme vidět modře nabarvený raketový pohon. Bohužel nefunguje. Jinak bych s ním létal po celém pokoji jako pilná včelka. Sloužím Vojtovi jako hračka. Nic jiného vlastně nedělám. Umím jen roztáhnout křídla a plachtit jako větroň. Mám svého pána hodně rád, ale málem o mě přišel. Nechal si mě ležet na stole, když byl na výletě. Aha! Už musím končit. Vojta přišel ze školy.

Vojtěch Čepek, 6.C

Ráda bych se představila, jsem plyšový pejsek, přesněji řečeno fenka, protože mám pod krčkem vyšitě své jméno – Ťapka. V obchodě si mě vyhlédla Sára prababička, dala mi toto jméno a hned mi ho vyšila na tělíčko. Věnovala mě jako dárek.

Mám moc hezkou, převážně světle béžovou barvu, jen ouška, čumák a tlapky mám zrzavé. Můj kožíšek je jemný a hebký, přímo stvořený k mazlení. Očka mi září jako dva hnědé korálky a uprostřed pod nimi ční můj černý čumáček. Od doby, co mě Sára dostala, uplynulo již osm let. Za tu dobu jsme toho spolu hodně zažily. Byla jsem s ní v Bulharsku, v Rakousku a v dalekém Egyptě. V létě jsem spala s mou majitelkou v chatce na táboře a v zimě na horách. Jsem ráda, že kam jede Sára, tam jedu i já.

Nejsem jen plyšová hračka, jsem Sářina společnice na cesty a hlavně jsem vzpomínka na prababičku Milušku.

Sára Krauskopfová, 6.C

Nad postelí mi visí pletený medvídek, kterého jsem dostala od kamarádky k narozeninám. Každý večer se na něj koukám, když usínám.

Můj medvídek je přibližně 14 cm vysoký a 4 cm široký. Byl uhákován ze světle hnědé vlny a vycpán vatou. Také mu našili nos, který vypadá jako malinká bambulka. Tváře jsou světle růžové a očka svítí jak černé uhlí. Medvídko zdobí krásně tmavě růžová kytička a okolo krku nosí zavázanou duhovou šálu.

Je to můj talisman na spaní. Každé prázdniny se mnou cestuje. Jednoho dne skončil v mé kapse od mikiny, kterou mi maminka vyprala. Po dlouhém hledání jsme zjistili, že medvídek si byl zaplavat. A toto je konec vyprávění o háčkováném medvídkovi.

Tereza Volemanová, 6.C

Indián

Tereza Racková, 8.B

6. POPIS OBRÁZKU

Stavění hráze

Budu popisovat obrázek od Josefa Lady, který jsem viděla na výstavě v galerii. Nakreslil ho v roce 1953.

Hlavní motiv tvoří 6 chlapců a 2 dospělí. Staví nízkou hráz, protože bylo sucho a potřebovali vodu. Otec pokládá kameny, 3 chlapci mu je nosí a 3 sledují a opravují. Matka jim přinesla bábovku, aby nemuseli chodit na jídlo domů, protože by se jim nedostavěná hráz rozbila a všechna voda by jim vytekla. Otcovi a dětem drží dlouhé hnědé kalhoty barevné kšandy, jenž jim matka ušila. Pod ně si oblékli bílé košile s dlouhým vyhrnutým rukávem. Bylo léto a aby je nebolela hlava ze slunce, tak si ji chránili barevnými čepečky. Matka, jež jim přinesla bábovku, přišla v brčálově zelených dřevákách. Bílou zástěru si uvázala na dlouhou modrou sukni. Krásné kaštanové vlasy skrývá pod dlouhým žlutým šátkem, který jí otec koupil k narozeninám.

V popředí 3 kluci a matka stojí na široké písčné cestě, kde se staví hráz. Mezi kameny poházenými na cestě jim protéká tenký pramínek vody. Vpravo roste veliký hnědý strom, kterému děti utrhly 2 větve, když na něj lezly.

Většinu prostředí tvoří zbytek hlavního motivu. Na stavění se přišla podívat malá zvědavá husička. Za ní vede uzoučká cesta do malé staré vesničky. Otec, matka a děti bydlí hned na kraji ve velkém bílém domě se 4 okny a malou zahrádkou. Za ním stojí ještě 3 menší bez zahrádek.

V pozadí roste velký tmavý jehličnatý les, kam se všichni bojí chodit, protože tam straší. Před ním vyrostlo pár listnatých stromů, kam na podzim děti chodí jíst jablka. Obloha na obrázku se krásně vyjasnila domodra tak, že na ní není ani mráček.

Obrázek se mi moc líbí a krásně se mi popisoval, protože je na něm dost věcí. Působí na mě teple.

Šárka Šafránková, 7.A

Zelený mužik za úplňku

Ve své slohové práci jsem se rozhodla popsat obrázek od malíře Josefa Lady. Vodník v této kresbě hraje hlavní roli, proto jsem dílo pojmenovala Zelený mužik za úplňku. Obraz byl namalován v roce 1952 kolorovanou perokresbou.

Vodník, kterého jsem pojmenovala Hugo, sedí v tajuplné noci na vrbě a kouří dýmku. Oblečen je do zeleného fraku a stejnobarevných kalhot. Čepička je také zelené barvy, ale s bílou bambulkou nahoře. Pod pokrývkou hlavy mu vykukují dlouhé blondřaté vlasy. Málem bych zapoměla na jeho červené botky. Pod vrbou uschovává dušičky hříšníků zavřené v hrnečkách. Jako správný vodník má nedaleko sebe v rybníku štika Pepinu, se kterou si každý večer otevřeně vypráví o tom, co zažili a je tomu tak i dnes. V dáli vidíme vesničku jen s jedním od měsíce osvětleným domem. Stavení patří pravděpodobně do vesnice Hrusice. Chaloupka byla nabarvena do béžové a z druhé strany do bílé barvy. Nedaleko stojí rovněž bíle zbarvená stodola. Za vesničkou se nachází cestička vedoucí k bývalému hradu. Dnešní zřícenina v minulosti asi zářila jako krásný hrad, ale postupem času se začala bořit, ale za úplňku vypadá hezky i tak. Po stranách malby malíř nakreslil dva stromy a na jednom z nich sedí vrána. Obrázek na mě působí zajímavým, ale i tajemným dojmem a to se mi líbí.

Aneta Klabanová, 8.A

Štědrý den

1. práce

Dnes Vám budu popisovat kresbu od Josefa Lady, kterou namaloval v roce 1955. Já jsem ji pojmenovala Štědrý den. Malíř ji zhotovil technikou kolorované perokresby. V mém případě je dílko využito jako potisk na pohlednici.

Příběh se odehrává v místnosti, nejspíše v nějakém malebném domečku. Úplně vlevo stojí zřejmě nejstarší dcera a pozoruje holčičku a dva chlapce, což asi budou její sourozenci. Opodál vidím i jejich psa, který má hnědou až rezavou srst. Dědeček v zeleném kabátku kouří ze své dýmky a sedí na židličce vedle babičky, která drží v náručí svou nejmladší vnučku. Žena, nejspíše matka dětí, stojí hned u svého muže, který bafá dýmku stejně jako dědeček. Všichni jsou oblečení v dobových šatech. Všechny postavy jsou shromážděny kolem velkého dřevěného stolu se zeleným ubrusem. Na stole upoutá asi největší pozornost vánoční stromeček nazdobený nejrůznějšími dřevěnými ozdobami. Pak tam ještě vidím obrázek s betlémem, který si prohlíží děti, a jako poslední věc – na stůl malíř zobrazil vánočku. Za nejstarší dcerou můžeme zahlédnout pec s modrými kostkami. Na stěnách visí poklice od hrnců a čtyři obrázky v různých rámečcích. Na jedné stěně je i okno a na jeho parapetu stojí zrcátko v dřevěném rámečku.

Malba na mě působí velice dobrým dojmem. Je z ní vidět, že je rodina šťastná a že jsou rádi, když mohou být i na Štědrý den spolu.

Alice Němečková, 8.A

2. práce

Obraz Aleny Ladové představuje zimní krajinu na vesnici o Štědrý den. Tento obraz namalovala v roce 1976.

Na první pohled si všimneme děvčátka držícího v pravé ruce malý stromeček zdobící tři hořící svíčky. Na špičce stromku září zlatá hvězda. Maminka jí dala s sebou košíček plný červenožlutých jablíček, který nese pro zvířátka do lesa. Na hlavě nosí žlutý šátek s oranžovými puntíky jako pomeranče. Povšimneme si pár hnědých vlásků vykukujících z pokrývky hlavy. Dnes si na sebe navlékla červený kabátek s černou sukní, také si nezapomněla vzít své šedivé rukavice, které ji zahřejí před studeným větrem. Děvčátko kráčí po sněhu v šedivých huňatých botách.

Dvě sýkorky zbarvené do žluta, zelena a černa doprovázejí děvčátko až do lesa. Pak ji opustí a letí za svým kamarádem, který jim uletěl. Můžeme ho spatřit nad horami v modré obloze.

Střed obrazu tvoří zasněžené útulné chaloupky, ve kterých je zřejmě teplo. Pod chaloupkami každou zimu zamrzá rybník se čtyřmi vrbami a rákosím.

Pozadí malby představuje vysoké zalesněné a kopcovité hory. Obloha se zdá být potměšlá, padá z ní bílý sníh cukrující veškeré chaloupky a okolní krajinu.

Obraz na mě působí vánočně a příjemně. Vyjadřuje zimní pohodu a klid zasněžených vesnic. Dívka září radostí z přicházejících Vánoc.

Markéta Lipnická, 7.B

Prodavačka kaprů

Obraz namaloval Josef Lada v roce 1910, když se mu zdálo o Vánocích. Zobrazuje usměvavou dámu, která prodává kapry. Ti si ladně plavou ve velkých kádích v průzračné vodě. Na Štědrý den si postavila žena svůj krámk uprostřed náměstí. Svou sváteční rybu si právě vybírají maminka s děvčátkem. Žena nosí modré šaty a zelený kabát. Hlavu jí pokrývá rovněž zelený šátek. Děvčátko si obléklo červené šaty a žlutý šátek. Opodál pozoruje ryby muž s dýmku. Přímo za prodavačkou stojí starší pán s knírem a černou buřinkou, v podpaží svírá červenou kabelu. Z jednoho domu vychází paní. Kampak asi míří? Třeba do kostela, který se nachází vedle jejího domku. Pozadí obrazu tvoří čtyři domky a kostel. Všechny budovy mají pestře zbarvené fasády. Vánoční atmosféru dotváří náměstí i střechy s čerstvě napadaným sněhem a blankytně modrá obloha.

Z obrazu číší pozitivní atmosféra. Tato kresba ve mně vyvolává šťastnou náladu.

René Havlák, 7.C

Ponocný troubící půlnoc

Úvodem slohové práce bych rád zmínil, že tento obrázek namaloval v roce 1948 známý český malíř Josef Lada.

Uprostřed obrázku si všimněme postaršího pána vybaveného honosným žlutým kabátem, zelenými rukavicemi a černými botami ladícími ke stejnobarevné čepici s červeným zakončením na vršku. V jedné ruce drží náš, řekněme ponocný, hůl a ve druhé ruce lesní roh. Vedle ponocného můžeme spatřit spokojeně sedícího psa s červeným obojkem. Podle sněhu poletujícího všude po obrázku a tváře pána, která je červená jako červánky, se dá usoudit, že tu noc v této vesničce pořádně chumelilo.

V popředí na pravé straně stojí dřevěný dům s kamennými základy. Naproti přes ulici se tyčí holý strom. Ten tam roste už určitě pěknou řádku let, protože měří minimálně pět metrů.

V pozadí vidíme dva domy stejného typu. Díky oknům poznáme, že obyvatelé se chystají teprve do postelí, jelikož se ve všech oknech ještě svítí. Úplně na vrcholku malého kopečku nad vesnicí spatříme narůžovělý kostel se hřbitovem. Cestou k němu si můžeme ještě povšimnout čtyř stromků a jednoho kamene, kde si možná děti v letních měsících staví domečky. Ale zpátky ke kostelu, v němž se také ještě svítí a to znamená, že buď právě začala půlnoční mše, nebo farář při odchodu zapomněl sfouknout svíčky. A úplně nakonec popisu se podíváme na nebe. To zdobí horní část obrázku a září krásnou barvou moře.

Tento obrázek na mě působí tajuplně a zároveň krásně, protože je vidět, jak byly dříve zimy překrásné, ale zároveň tvrdé a nelítostné. Možná trochu i tajemné.

Ondřej Polívka, 7.B

Atmosféra starých časů

Obrázek namaloval Josef Lada v roce 1933. Chybí mu ústřední motiv, zachycuje malebnou vesničku pravděpodobně na začátku jara.

V popředí obrazu pan Lada namaloval dvě děti a psa vycházející z domu s popisným číslem 6. Chlapec oblečený do modrých kalhot a saka táhne dřevěný vozík s holčičkou přikrytou dekou. Před nimi se prohání černý pes s bílým obojkem. Jejich dům zasazený na levé straně obrázku není nijak malý, jde o rozlehlé stavení s velkými vraty a brankou. Uprostřed obrázku vede prашná cesta k dalšímu domu a přilehlému statku. Podle dřevěného vozu a kupky sena za zdí usuzují, že se jedná o statek. Před ním se pase jedna kačena. Na pravé straně obrázku se rozprostírá rybník, nad kterým ční dva vysoké, úzké, lehce olistěné stromy. Podle teplejšího oblečení dětí a listů na stromech usuzují, že se jedná o období začínajícího jara.

Z obrázku vyzařuje atmosféra staré doby, kterou bych chtěla alespoň na pár dní zažít.

Alena Primusová, 7.B

Jaro na vesnici

Pro svůj popis uměleckého díla jsem si vybrala obraz od malíře Josefa Lady, známého svou tvorbou pro děti. Autor použil olejomalbu a namaloval ho v roce 1954.

V pravé dolní části obrazu sedí žena, kolem ní čtyři děti a pes. Paní sedí na leskle stříbrném velkém kameni a plete věnečky z pampelišek. Hlavu jí zdobí bílý šátek jako sních, zakrývající skoro všechny hnědé vlasy. Na lehce kulatém obličejí se objevuje slabý úsměv. Na první pohled si všimneme růžového trika a sukně modré jako čerstvě natrhané pomněnky, přes kterou má bílou zástěrku. Sukně sahá skoro až ke kotníkům. Zhlédneme jen černé nevýrazné polobotky. U nohou odložila plný košík pampelišek. Nejbližší od ní stojí holčička, otočená zády k nám. Hlavu jí také pokrývá červenobílý šáteček. Dále má modrý kabátek a dlouhou červenou sukni. V ruce drží šátek plný pampelišek. Vedle ní stojí malá dívka k nám otočená také zády. Zpod pampeliškového věnečku na hlavě vykukuje krásně zapletený cop. Triko září rovněž žlutou barvou. Na sukni se vyjímá červená šipková barva. Pod sukni můžeme zhlédnout bílé punčochy a černé boty.

Uprostřed obrazu v popředí stojí chlapec, hrající na dřevěnou píšťalku. Na blondatých vlasech mu sedí močálově zelený klobouk. Hnědý kabátek mu sahá pod zadek a modré dlouhé kalhoty zakrývají černé boty. Za chlapcem sedí bílý pes s černými fleky a černým obojkem. Vedle psa stojí poslední chlapec s tmavou čepicí, modrým kabátkem a šedými kalhotami. Chlapec drží velký dřevěný kočárek s hnědými koly. Na přední straně kočárku je velké modré srdce. V mnoha peřinkách není skoro vidět miminko, vykukuje pouze červená čepička s bílou mašličkou na temeni.

Po celé vesnici září rozkvetlé stromy a krásně zelená tráva. V pozadí obrazu vidíme tři bílé domy s velkými stodolami. K jednomu z domů vede i úzká cestička. Dovnitř můžeme nakouknout malými okénky. Střecha dvou domů byla vyrobena z neznámého materiálu a ta třetí ze slámy. V nejvyšší části obrazu stojí na mírném kopečku kostel se hřbitovem, modrou věžičkou a červenou střechou. Za velkou zdí lemující hřbitov jsou vidět konce křížků a malá kaplička s velkými dveřmi a křížem na střeše.

Celý děj na obraze působí vesele. Děti sledují, jak paní pracuje, a ji to zřejmě také těší.

Adéla Justová, 7.B

Spící hajný

K popisu jsem si vybral obrázek od Josefa Lada, který zachycuje les s panem hajným a zvířaty.

Na první pohled si na obrazu všimneme vsedě spícího pana hajného, který se opírá o strom. Stejnou polohu zaujímá také divoké prase v pravé části obrazu. Vedle hajného stojí bažant prozkoumávající jeho kapsu. V pravém dolním rohu malby vidíme jezevce popíjejícího žlutý nápoj. Zajíc si hraje s hajného puškou a kolem něj pobíhá vystrašený ježek, co málem zaběhl do boty, kterou si bez dovolení vypůjčil druhý zajíc s koroptví. V dolní části se nachází ještě třetí zajíc zkoušející si zelený klobouk. Zároveň sleduje jedním okem lišku a straku, jenž vytáhly špekáčky z tašky pana hajného. Strakapoud, sedící na rameni pána, zaznamenává rozruch jako poslední a snaží se myslivce probudit. Pomáhá mu veverka, která šimrá muže na pleši lístečkem ze stromu. V horním rohu se za stromem schovává srnka a kouká na jelena, který se pustil do souboje s loveckým psem. Nad potýčkou krouží straka, která drží něco blýskavého a hledá vhodný úkryt pro tuto cetku. Posledním zvířetem z obrázku je sova, která sedí na větvi v pravé horní části malby a v klidu pokuřuje hajného dýmku.

Tento obraz ve mně vyvolává vzpomínku na dětství, kdy mi babička četla knížky, které ilustroval Josef Lada. Na obrázku se mi ještě líbí jeho barevnost.

Vojtěch Mikulecký, 7.B

Čápi

Veronika Hajná, 6.A

7. CHARAKTERISTIKY

Mé já

Dnes jsem se rozhodla popisovat a charakterizovat sama sebe.

Když se na sebe podívám, tak vidím usměvavou třináctiletou dívku malého vzrůstu. Začneme však hezky od hlavy, která je do kulatého tvaru. Vyrostly mi na ní poměrně krátké světlé vlasy. Nechala jsem si narůst ofinu, která zakrývá mé velké čelo. Pod hustým černým obočím vykukují tmavě hnědé oči s celkem dlouhými řasami, na kterých mám většinou nanesenu řasenku. Po mámě jsem zdělila docela velký nos s malým hrbem. Můj obličej vlastní také malé rty, které jsou většinou roztaženy do širokého úsměvu. Strýc mi řekl, že díky dolíčkům ve tvářích se na mě musí lepit kluci.

Pro mě víc než vzhled jsou důležitější vlastnosti. Protože jsem dlouho nemohla vymyslet, jaká jsem, zeptala jsem se své kamarádky, která mě zná nejdéle. Veronika mě charakterizovala jako milou, přátelskou. S mým tátou se shodli na tom, že jsem někdy drzá. Já sama bych o sobě ještě řekla, že působím stydlivě a moc se neumím seznamovat s lidmi. Taky chodím všude pozdě. Když jdu s někým ven, tak na mě musí někdy i dlouho čekat. Jsem také docela líný člověk, protože místo, abych si uklidila pokoj nebo se učila, koukám na nějaké seriály.

Zatím jsem se sebou celkem spokojená. Trochu mi však vadí má výška, která se už bohužel asi nezmění.

Aneta Klabanová, 8.A

Pohled do zrcadla

Ve své další slohové práci bych Vám ráda popsala a charakterizovala své vlastní já. Tak čím bych začala? Nejspíš tím, že se představím.

Jmenuji se Nikola Vorlíčková a brzy mi bude 13 let. Když se podívám do zrcadla, vidím dívku s polodlouhými vlasy zbarvenými dohněda. Nad úzkým obočím na levé straně uvidíte velkou pihu, které se občas říká piha krásy. Oči svítí modrou barvou. Lemují je dlouhé řasy. Nos mám jako knoflík, alespoň podle názoru mého bratra. Malé rty většinou utváří úsměv od ucha k uchu. Jsem menšího vzrůstu a silnější postavy.

Nyní se vrhneme na charakteristiku. Jako každý mám kladné, ale i záporné vlastnosti. Začala bych těmi zápornými. Myslím si, že mým hlavním minusem je urážlivost. Snad nejhorší věc, co znám. Například – Když se mi snaží bratr nebo rodiče pomoci a zrovna na to mám jiný názor, pohádáme se. Jelikož mě to pak mrzí, jdu se omluvit. Jsem rovněž takový věčný nepořádník, což také není nejlepší. Něco někam položím a další den už nevím, kam jsem to dala. Budu pokračovat těmi kladnými. Za svou nejlepší vlastnost považuji ochotu všem lidem i zvířatům v bezradě pomoci. Samozřejmě někdy to nevyjde, ale i snaha se cení. Dále si myslím, že jsem velmi přátelský člověk. Pamatuji si, že když jsem byla malá, s rodiči jsme chodili na hřiště, kde jsem se se všemi chtěla skamarádit. Nakonec dodám, že jsem milovník psů. S Elliottem dokonce běhám sport nazývaný agilité.

Řekla bych, že jsem Vám o sobě napsala dost. Ani jsem nečekala, že toho bude tolik. Tímto bych svou práci ukončila.

Nikola Vorlíčková, 8.A

Sestřenice Kačka

Ve své slohové práci bych Vám ráda představila svou sestřenici, ale zároveň i nejlepší kamarádku Kačku.

Je to třináctiletá dívka se středně dlouhými blondatými vlasy, vysoká asi 165 cm. Na nose jí sedí modro-černé brýle. Za svou nejlepší kamarádku ji považuji proto, že se na ni mohu vždycky spolehnout. Na Kačce mi však vadí, že je líná. Její výbornou vlastností je velký smysl pro humor a to, že mě dokáže vždy rozveselit. Je též velmi přátelská. Někdy se však pohádáme a poté spolu nemluvíme. Nikdy to však netrvá déle než pár dní. Přesto mi chybí a mrzí mě to.

Jsem však přesvědčena, že zůstaneme nejlepšími kamarádkami ještě hodně dlouho. Nejvíce mě mrzí, že jsme si měli touto dobou užívat slunce na chorvatské pláži. Autobus nám ale nepřišel, a tak si žádnou společnou dovolenou neužijeme. Místo toho teď sedím ve škole a píši tuto slohovou práci a přitom potají závidím Kačce její pobyt v Řecku.

Edita Kosíková, 8.A

Můj kamarád

Rád bych Vám představil svého dobrého kamaráda Marka Hanzlíka. Známe se už od školky, ale kamarádit jsme se začali až ve škole. Marek pochází z Roudnice nad Labem, ale nyní bydlí v Dobříni.

Jeho postava je štíhlá, atletická, přibližně 175 cm vysoká. Stejně jako já se na svět dívá modrýma očima, ale já na nich nemám brýle. Jeho nakrátko ostříhané vlasy jsou zbarveny dohněda. Podle informací, které mám, tak chodil na atletiku, hrál ping pong a baseball. Je manuálně zručný. Myslím si, že je to kvůli tomu, že jeho táta pracuje jako truhlář.

Skoro každé sobotní ráno spolu chodíme běhat, i když si spíš povídáme, konkrétně o hře, kterou spolu hrajeme a díky tomu zapomínáme běžet. Považuji ho za milého, spolehlivého a vtipného přítele, který nikdy nezkazí žádnou legraci. Doufám, že se spolu budeme kamarádit ještě dlouho. Ví toho o mně příliš.

Cedrik Březnovský, 8.A

Tatínek

Ke své poslední letošní slohové práci z češtiny jsem si vybral popis a charakteristiku postavy svého milovaného tatínka.

Mému tátovi je 43 let, má hnědé vlasy a zeleno-hnědé oči. Nesmím zapomenout i na středně velkou pusu a malé uši. Je spíše svalnatější postavy.

Můj tatínek je pohodář, má hodně rád letadla a dokumenty o válce. Většinu svého volného času tráví na roudnickém letišti. Občas mi říká, jestli by mě také bavilo zajímat se o letadla. Ale nějak mě to zatím nebere. Je velmi skromný, pro některé lidi sympatický, hodný. Někdy dokáže být i přísný. Když dostanu špatnou známku, zlobí se, ale odpustí mi. Na tatínkovi obdivuji jeho pracovitost. Někdy pracuje i 12 hodin – to by mě zabilo. Bohužel mě na něm mrzí to, že kouří. Když si dlouho nedá cigaretu, je i agresivní.

Ale i přes to mám tatínka nadevše rád. Tolik toho pro mne udělal a já mu to všechno snad jednou vrátím. Život mi nadělil báječného tátu a toho si kluk jako já musí hodně vážit.

Petr Nový, 8.A

8. CHARAKTERISTIKY LITERÁRNÍCH POSTAV

Hana

Umíte si představit žít, když byla druhá světová válka? Já tedy ne. Ve škole se o tom učí z nestranného pohledu, ale také je dobré vědět, jak to vnímali nevinní lidé. O svých pocitech vypráví jedna židovka Hana. Pohodlně se usadte a já vám ji teď popíšu.

Po 2. světové válce, po návratu z Osvětimi, už její vlasy nejsou havraně černé, ale zcela bílé. Dávají tvar pohublému vráscitému obličejí. Připomíná nám stařenku, ale ve skutečnosti je jí pouze 38 let. Tmavé oči stále hledí do prázdna. Pod malým nosem se jí rýsuje pusa, která se za posledních pár let neusmála. Její propadlé tváře v nás vzbuzují pocit, že je jen kost a kůže. Na velmi vysoké pohublé postavě nosila dlouhý černý kabát, ve kterém po kapsách měla schovaný chléb.

Vlastně popsat její povahu bude velmi těžké. Vzhledem k tomu, že s lidmi není v kontaktu. Vyhýbá se jim. Často trpí psychickými problémy. Také se jí nedivte, prožít si odebrání od rodičů, a poté zjistit, že jejich cesta pokračovala do plynových komor, není zrovna lehké. Ale držela se a snažila se být co nejsilnější, aby nepřišla o práci a tudíž i o život. Dříve byla i kamarádká. V Terezíně si totiž našla přítelkyni, se kterou řešila všechny problémy. Po návratu z koncentračního tábora se ujala své neteře a pečovala o ni, protože její maminka i tatínek zemřeli na tyfus. Při této péči si uvědomila, že jí má moc ráda a neumí si další život bez ní představit. Neuměla to dát ale najevo. Časem se to však naučila a Míra byla u své tetičky šťastná. Po nějaké době se vdala a Hana na ni byla velmi pyšná a uvědomila si, jak moc pro ni znamená. Konečně zase objevila chuť do života.

Tuto postavu jsem si vybrala, protože mě fascinovala její minulost a co všechno vytrpěla. Myslím si, že každý z nás by měl být rád za to, jak žijeme ve svobodě. Všichni víme, že pokud by opět vypukla válka, tak bychom byli bezmocní. Ale je důležité, abychom se z historie poučili a už nikdy neopakovali stejné chyby.

Nela Černostová, 8.B

Anne Franková

Možná tuto postavu neznáte, ale to nevadí, alespoň vám ji budu moci představit. Kniha, z které čerpám, se jmenuje Deník Anne Frankové. Psala ji, když se její židovská rodina spolu s další rodinou skrývala za 2. světové války.

Hrdince knihy je 13 let. Své hnědé, kudrnaté vlasy nosí krátce zastřižené. Na jejím obličejí nejvíce zaujmou pozornost velké, kulaté oči a nad nimi husté obočí. Nos i pusu má poměrně malou. Představuji si ji hubenou a vysokou.

Má velké nadání pro psaní. Ve škole často vyrušuje svým povídáním. Za trest musí psát slohové práce. Z každé práce však vznikla krásná povídka. Nejvíce na ní obdivuji její sebevědomí. Nikdy si nenechá nic líbit, na všechno má odpověď a nic ji nezaskočí. Její vztah s matkou není vůbec dobrý, což se dost projeví při skrývání. Aby si zkrátila čas, učí se cizím jazykům. Často ve svém deníku píše, že po válce z ní bude moderní žena a těší se, až bude chodit do společnosti a bude cestovat.

Annu jsem si vybrala pro její odvalu a kuráž. Velmi mě překvapilo, jak jednou napsala, že mají vlastně velké štěstí, že je nechytli a mohou se skrývat. Kniha však končí špatně - Anna v roce 1943 zemřela v koncentračním táboře.

Alice Němečková, 8.A

Malý princ

Vybral jsem knížku Malý princ. Tento chlapec byl zrozen v rukou Antoiana de Saint-Exuperyho. Knížka popisuje velké a silné pouto mezi letcem a Malým princem. Já vám dnes budu o něm vyprávět.

Jeho žluté vlasy svítí jako hvězdy na noční obloze. V zářivě modrých očích jako oceán se skrývá obrovská fantazie a velká skromnost. Tváře s malou, nevýraznou pusou má poseté pihami. Křehké a slabé tělo prince skrývá velké a statečné srdce. To hoří velikou láskou a nadějí, že svět bude jednou lepší. Vyrostl do střední chlapecké výšky. Magický bloček, ukrytý v pravé kapse, dokáže vykouzlit z namalovaného obrázku skutečný předmět.

Tuto postavu jsem si vybrala, protože mi přišla nejmagičtější.

Dora Nebřenská, 8.C

Robinson Crusoe

Ve své slohové práci bych vám ráda představila literárního hrdinu spisovatele Daniela Defoa – Robinsona Crusoe.

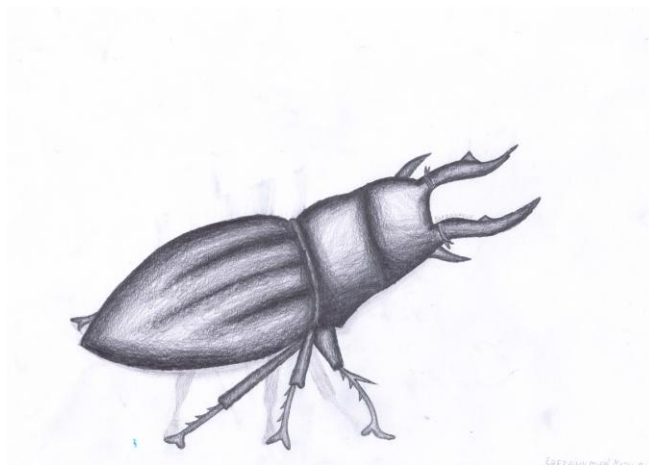
Tento muž vyšší, atletické postavy se na svět kouká hnědýma nevýraznýma očima. Pod nimi se nachází též nijak zvláštní nos. Rty jsou také obyčejné. Kolem nich rostou husté, tmavé vousy. Na hlavě Robinsonovi vyrostly dlouhé hnědé vlasy. Pod nimi se schovávají i jeho uši.

Robinson žije na opuštěném ostrově, a tak si určité věci i sám vyrábí. Například oblečení. To šije z kůže nebo kožešiny, nitě má z lýka a jehlu z ostré rybí kosti. Založí si také kalendář a udělá sluneční hodiny. Potravu ukládá do jeskyně na horší časy. Tento způsob se mu osvědčí. Když jednou onemocní a nemá dost sil na lov nebo sběr ovoce, tyto zásoby mu zachrání život. Jeho kladnou vlastností je mimo jiné i odvaha. Ta se nejvíce projeví při záchraně mladého indiána. Ten bude hrdinovi za svou záchranu vděčný, bude mu pomáhat i dělat společnost. Robinson muže pojmenuje Pátek podle dne, kdy zajatce vysvobodil. Nakonec se společnou vytrvalostí a podporou dočkají záchrany a znovu se setkají se svými rodinami.

Robinson mi byl svými vlastnostmi sympatický, nicméně bych toto dobrodružství zažít nechtěla.

Edita Kosíková, 8.A

Brouk

Šárka Šafránková, 7.A

Beatrice

Celkem nedávno jsem si přečetla knížku *Divergence*, která teď patří mezi mé nejoblíbenější. Ke knížce ale neodmyslitelně patří hlavní hrdinka Beatrice neboli Tris, a tak jsem se rozhodla, že vám tuto postavu popíšu.

I když jí je 16 let, většina lidí si myslí, že před nimi stojí ještě dítě. Nejen kvůli výrazu ve tváři, ale také kvůli jejímu malému vzrůstu. Co ale opravdu upoutá, jsou veliké zelenošedé oči, mezi kterými vidíme nos normální velikosti. Pod ním nalézáme růžové rty. Celý obličej rámuji dlouhé vlasy barvy zlata. Drobnou postavu obléká většinou do černé bundy a černých kalhot.

Jak už jsem psala, hodně lidí v ní vidí dítě, ale co se chování týče, tak dítě to opravdu není. Přestože o sobě tvrdí, že je sobecká, tak mnohokrát někomu zachránila život, i když byl v sázce ten její. Na konci knižní série se dokonce pro všechny obětuje. Když si něco vezme do hlavy, jen tak to nenechá. Nedá se o ní říct, že by byla laskavá nebo upřímná, ale chytrá rozhodně ano. Většinou si své rozhodnutí promýšlí, občas ale dělá ukvapené závěry. Jen tak něčeho se nebojí, a někdy jí dokonce nedělalo problém někomu „natáhnout“.

I přes všechny její nedostatky, špatná rozhodnutí i špatné vlastnosti ji mám jako postavu ráda a myslím si, že ji hrdinkou nazývat můžu.

Elia Lebrová, 8.B

Christiane

K popisu jsem si vybrala postavu Christiane. Je hlavní postavou knížky *My děti ze stanice ZOO*.

Je to mladá čtrnáctiletá dívka, měří kolem 170 cm, postavu má hubenou. Hnědé vlasy lemují její bledý obličej. Oči má hnědé a rty plné. Nejraději nosí černou koženou bundu společně s kotníčkovými botami.

Christiane ráda zkouší nové věci. Když má k tomu ještě kamarády, tak je odhodlaná o to více. Tohle je z cest, jak se dostala k drogám. Nejdříve jí pomáhaly s jejími problémy, ale později se na nich stala závislou. Nedokázala bez nich normálně fungovat, staly se součástí jejího života. Zprvu to byla veselá, hodná holka, co se radovala z maličkostí a milovala život. Po tom, co začala brát drogy, stala se nervózní, agresivní, zoufalá a netrpělivá. Zmizelo z ní všechno štěstí.

Mně osobně se knížka velmi líbila. Myslím, že tento příběh je hezkou ukázkou toho, jak to většinou dopadá, když se lidé dostanou k drogám.

Nikola Voglová, 8.C

9. LÍČENÍ

Krásy lesa

Lesy kolem šustí, vítr fouká ze všech stran. Pozoruji, jak květiny kvetou a jak voda protéká mezi balvany. Slyším zpívání ptáků a cítím svobodu rozkládající se po celém lese. Stromy se ve větru naklánějí a slunce přitom hřeje. Svítí přímo na krásně fialovou a vůní naplněnou rostlinu, která vyrostla všude kolem. Vypadala, jako by v sobě ukládala veškerou fialovou barvu. Okolo balvanů se ve vodě scházejí ryby a já je ráda pozoruji. Připadám si, jako bych byla ukryta mezi temnou hradbou statných smrků, které se větrem pohybovaly sem a tam. V celém lese jsem cítila energii života, pohody, klidu a velké volnosti. V celém lese je cítit vůně jehličnanů. Na vodě plují řasy a z břehů padají do proudu malé kamínky. Kolem potoka roste tráva a vidím i mechy. Okolo mě bzučí včely a létají motýli. Vše tam vypadalo jako v pohádce. Najednou vítr přestal foukat. Jen pocít klidu se mi ukládal do srdce.

Kateřina Bošínová, 7.D

Krajina okem malíře

Kolem řeky se hrdě tyčí zelené věže smrků, jejichž majestátný obraz se odráží v poklidně plynoucí hladině. Slunce krácející po nebi opírá své zlaté paprsky do řeky. Tráva i rostliny na slunci září v odstínech všech možných barev. Vítr si pohrává s hladinou řeky a vytváří na ní vlny a vlnky. Ty se co chvíli rozbijí o kameny ležící v korytu řeky.

Aleš Salcman, 7.D

Kouzelná krajina

Brodím se lesem. Můj zrychlený tlukot srdce mě provází na každém kroku. Když už si myslím, že nebudu schopna jít dál, najednou to uvidím. Stromy začínaly řidnout a mně se naskytl pohled na pohádkovou krajinu. Přede mnou tančila divoká řeka s křišťálově čistou vodou, stromy se skláněly k zemi, jako by chtěly pročechrat až nezvykle zelenou travu a vítr si pohrával s narůžovělými mraky za doprovodu ptačího koncertu. Kameny, jenž tvořily cestu přes zrcadlicí se řeku, se leskly jako nejčistší sklo, a slunce, které příjemně hrálo do zad, celou tuto krajinu osvětlovalo, což tomu všemu dodávalo přímo magický efekt.

Párkrát jsem zalapala po dechu a nechala se unášet na vlně obdivu, překvapení a okouzlení. Pomalu jsem slézala níž až k řece, sundala si boty a chodidla ponořila do studené vody, která mi protékala mezi prsty. Stále více ohromena tou krásou jsem pozorovala protější břeh. Květiny, kterých jsem si prve nevšimla, příjemně provoněly celou tuto část lesa. Motýli, kteří tu občas prolétli, si vždy udělali menší zastávku na nějakém z květů. Ryby, které proplouvaly vodou, někdy vyskočily nad hladinu, jako by mě vítaly a zdravily. Tyto malé detaily dělaly místo podstatně hezčím. Když jsem ale za sebou uslyšela praskání větviček, silně jsem sebou cukla a bleskurychle jsem se otočila. Jaké bylo však mé překvapení, když jsem uviděla krásnou laň, která hrdě stála jen pár centimetrů ode mě. Připadala jsem si jako v nějakém krásném filmu.

Tento moment se mi hluboce vryl do paměti a doufám, že tam zůstane ještě hodně dlouho.

Marie Kupková, 7.C

Slunečný den

Vlnivá horská říčka se klidně prodírá korytem plným balvanů, které vypadají jako nekonečné bludiště. Na hladině se zrcadlí světle modrá obloha jako len. Zrcadlí se voda v nás vyvolává velice uspokojující pocit klidu. Sluncem ozářené, krásně zelené břehy s divokými květy hořce přímo lákají k tomu si lehnout a pozorovat tuto krásu. Někdy můžeme uslyšet zpěv ptáčků a praskání větviček, které k nám přináší jemně vanoucí větřík. Když se podíváme nahoru, uvidíme tyčící se smrky, které se mohou pyšnit svou výškou. Řeka, ztrácející se mezi stromy, nás však může vyburcovat k tomu, abychom se vydali na cestu s ní.

Barbora Kopáčková, 7.C

Jarní probouzení

1. práce

I když byla letošní zima mrazivá, tak byla i nádherně zasněžená a lesklá. Rozdováděné děti si každý den hrály v měkkých kopách čerstvě napadaného sněhu. Ale všechno jednou končí a pro tentokrát se uzavírá toto studené zimní období, na které začíná plynule navazovat další. A to jaro.

Statečné, bíle zbarvené sněženky se snaží probíjet skrz zmrzlou půdu. Jarní sluníčko pomáhá jak těmto květinám, tak i dalším barevným hostům lesa. Teplé paprsky nechávají tát sníh, aby se již nikdo nezranil na saních. Smaragdově zelené listy květin zářivě ukazují, že nyní přišel jejich čas. Čas jara. Čas tepla, radosti a barev. I zvířátka se probouzejí po dlouhém zimním spánku a jdou si užívat každodenní pěkné počasí.

Nedovedu si představit, že by někdo neměl rád jaro. To kouzelné roční období, plné krásy lesa, luk a polí.

Jitka Pokorná, 9.B

2. práce

Po mrazivé zimě se příroda probouzí do krásného jara. Krajina je bez sněhu a jinovatky a plná vůní kvetoucích stromů. Krásný pocit.

Jabloně si obléknou růžový květový kabátek a pyšní se svou krásou. Mezi stromy jako by se konal sněm pampelišek. Jedna vedle druhé čekají na pracovité včelky. Na hráškovém trávníku ztraceně poletují pestře zbarvení motýlci, mezi stébly trávy si hledají nějaký úkryt. Švestky obalené zelenými listy ve větru zpívají kolemjdoucím svou píseň. Pod nimi hrdě stojí sytě bílé sedmikrásky spolu s fialkovým jetelem. O kousek vedle se loukou táhnou dlouhé barevné lány květin. Rudé i žluté tulipány, bledule, sněženky, sasanky, narcisy a další nádherné jarní květiny. Když jsem byla malá, trhala jsem tulipány mamince. I když jsem mnohokrát dostala vynadáno od majitelů okolních zahrádek, ten mamčin úsměv stál za to. Mezi záhony se proháněly malé váčky a do rytmu jim cvrlikali cvrčci.

Jaro patří mezi nejkrásnější a nejoblíbenější roční období. Je plné krásné přírody, zvířat, lásky, kvetoucích rostlin a stromů.

Kristýna Kulhavá, 9.C

Otevřená vrátka

Každý den se nám vrátka do nového dne otvírají a zavírají. Jiný není ani ten dnešní.

Jen co mi dveře uvolní cestu ven, cítím, jak se na mě pomalu snáší teplé jaro. Hlubokým nádechem si to potvrdím. Dnešní vzduch přináší spoustu vábivých vůní a známých, tak líbivých pocitů.

Pomalů se rozhlížím po zahradě. Kouknu se před sebe. „Ahoj!“ zdraví a mávají na mě z dálky rozkvetlé stromy. Hned potom se vrací do pozoru jako vojáci. Jeden strom s bílými květy ve mně na chvíli probudil pocit, že je ještě zasněžený. Po minutě úporného zírání jsem se však znovu přesvědčila o teplém a voňavém jare. Najednou mé ucho zachytí štěbetavý hlásek. V tom okamžiku mé oči spočinuly na ptačí budce zavěšené na větvičce. Rozeběhnu se k ní tak rychle, až se za mnou otáčejí fialky okolo dlážděné cesty. Když se k ní konečně dostanu, štěbetání utichne. Nějak se tomu už nevěnuji, protože těsně vedle mé nohy stojí pevně, ale přesto ladně mnoho malých baletek s červenou hlavičkou. Prý se jim říká tulipány. No, moc to nechápu, nevím tedy, jak ostatní, ale já bych se s nimi rozhodně netulila, vždyť jsou tak malé a křehké, to by mi scházelo, abych jim ještě něco udělala.

Vedle mě už jsou otevřená má vrátka do nového dne. Již teď vím, že bude úžasný. Vám přeji, aby ten váš byl jako ten můj dokonalý.

Kateřina Malá, 9.C

Vesmír

Markéta Salačová, 7.A

Léto

Léto je nejspíš nejoblíbenější roční období, určitě alespoň u dětí. S rozjařenými výrazy se vrhají do vody, která je obemkne chladícími pažemi a zachrání před nesnesitelným teplem. Starší se spíše opalují a s vážným úsměvem přemýšlí o tom, co budou dělat dál. Maminky s radostí připravují svým veselým ratolestem pomerančovou limonádu a tatínkové opodál popíjejí ledovou kávu. Mladé vlaštovky vesele poletují nad našimi hlavami a krásně si prozpěvují. Zatím co my se sebestředně bavíme u sklenic vychlazeného džusu. Letní jablíčka dozrávají a zelená tráva pomalu schne. Nastal čas vzít zahradní hadici a začít zalévat. Dříve jsme probíhali pod studenou vodou. Když nám začalo čvachtat pod nohama, přesunuli jsme hadici na jiné místo. Tráva se zvedla, stal se z ní krásný zelený koberec, celá zahrada jako by ožila a vše znovu zářilo. Všude kolem je vidět červená barva zrovna dozrávajících jahod, třešní a jablek. Dále můžeme zahlédnout i borůvky s barvou zamračené oblohy. Cesta nás zavedla do voňavého lesa, kde se pod každou větvičkou skrývají lesní plody. Borůvky a jahůdky tančily mezi zelenými lístky rostlin. Svou přítomnost prozrazovaly pouze prosvítajícími barvami svých šatů. Jako zkušené tanečnice rozhazují své sukně po celém lesíku. Nadšení sběrači prohledávají podrost, aby si doma mohli pochutnat na čerstvém ovoci. Naše těla ulehla pod vysoký smrk, který vypadal jako mrakodrap. Stromy si povídaly, bylo to krásné, jako by celý kraj zpíval. Léto dokáže překvapit, stačí se jen pořádně dívat a poslouchat.

Klára Suttnerová, 8.C

Louka

Je brzy ráno, slunce ukazuje své první paprsky. Srnky, zajíci a další lesní živočichové se probouzejí do nového dne. Sednu si do trávy na louce a pozoruji, jak luční kvítí dotekem slunečních paprsků dostává pestré barvy. V tu chvíli kolem mě proletí dva motýlci, kteří se navzájem předhánějí. Jen co mi zmizí z dohledu, svou pozornost zaměřím na čmeláky, kteří právě přiletěli a sedli si na pampelišky vedle mé ruky. Začali přelétat z jedné květinčky na druhou a nakonec odletěli pryč. Zaposlouchám se do větru, pohrávajícího si s listy stromů, jako by se snažil zahrát nějakou melodii. Utrhnu si pár žlutých rostlinek a přivoním k nim. Jejich vůně je medová a sladká. Přidám ještě další a vytvořím z nich malou kytičku.

Naposledy se nadechnu vůně lesa, lučních květů a vydám se zpátky po lesní pěšině domů.

Emu Červená, 8.C

Podzim

1. práce

Podzim je zvláštní období. Stromy sklepávají své zbarvené listy, které zlehka dopadá na zem. Květiny vyčkávají, až budou moci na jaře znovu ukázat svůj půvab a pestré zbarvení. Ptáci balí své kufry a stěhují se do teplých krajin. Hmyz a savci s nadějí hledají místo na zimní spánek.

Prší. Léto bylo příliš suché. Začínají padat větší kapky. Vše stéká do údolí. Pouliční kanály už ani nezvládají takové množství vody. Do toho všeho fouká silný víchr. Naráží do všeho, co mu stojí v cestě. Větve stromů tančí a vítr se agresivně snaží zlomit alespoň pár menších jehličnanů. Lidé zmateně běhají po ulicích a sbírají své popadané květináče. Obchodníci uklízí zboží a zavírají lákavé výlohy. Je to chaos. Přitom se jedná jen o první dešť tohoto období. Celá situace ale spíše připomíná začátek velké přírodní katastrofy.

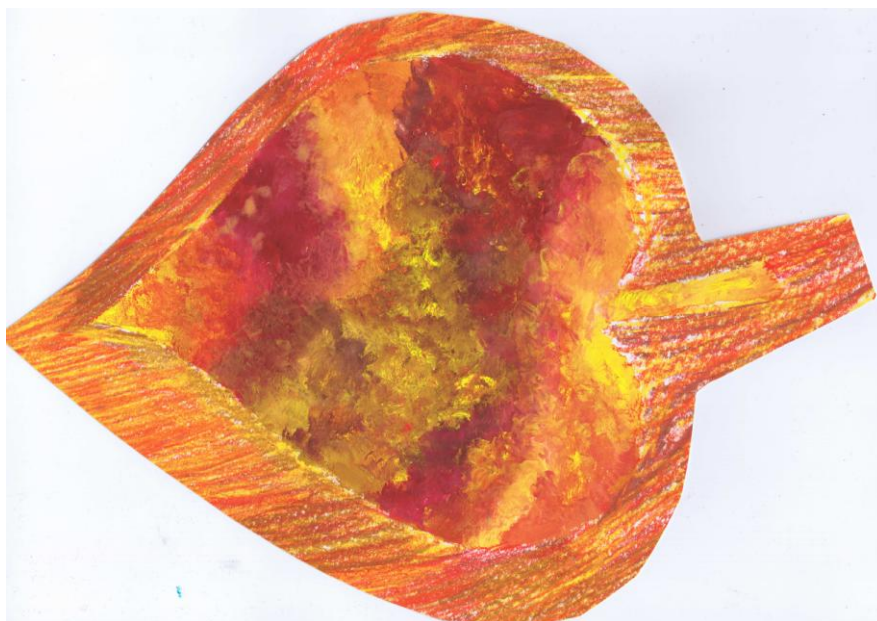
Malé městečko v horách působí pohádkově. Proto také láká mnoho turistů. Dnes se ale po ulici potulují jen tři podivíni, jediná, kteří nejsou zdejší. Obyvatelé je jen udiveně pozorují. Straní se jim a mají na ně už od pohledu špatný názor. Cizinci procházejí nejrušnější ulicí a mlčí jako hrob. Po tmavých deštnících jim běhají velké kapky deště, které plní louže a pomalu začínají připomínat řeku, která pramení ve vysokých horách a stéká do malebné doliny.

Tři muži, poutníci, pokračují mlčky dál. Za normálních okolností by jim majitel hotelu nabídl ubytování, dokonce i zadarmo, ale nestane se tak. Drží si odstup a považuje je za špinavé bezdomovce. Kolem běží malý kluk připomínající ducha, ale má jen pláštěnku. Poutníci se snaží chlapce na něco zeptat, ale on je ignoruje a běží dál.

Je to opravdu nepochopitelné, jak lidé občas dokáží být zlí a neochotní. Podivíni, celí promočení až na kost, pokračují ve své cestě dál a opouští údolí.

Anežka Buková, 9.C

List

Natálie Klepáčová, 6.A

2. práce

Podzim je část roku, kdy končí letní radovánky a začínají povinnosti. Matka příroda dostává kreativní náladu a za pomoci štětce a palety maluje krajinu do různých barevných odstínů, jež dodávají podzimu veselost. Dalo by se říct, že matka příroda neví, co vlastně chce.

Občas se z nebe spouštějí provazce kapiček, které se podobají pavoukovi, který šplhá po stříbrné niti, ale taky tady jsou i nádherné slunečné dny, které nám připomínají léto. Stromy jsou zabaleny do barevných kabátů, tak starých, že někdy nějaký ten kus látky upadne. Větrík si s nimi pohrává a nám přidělává práci. Svůdným opeřencům se tohle období nejspíše nezamlouvá, jelikož si sbalí své batůžky a odstěhují se na jih. Lze také zaslechnout dětský smích a vidět zářící oči, když vítr spolupracuje a dopravá dětem tu radost, že do nebeských výšin, téměř k beránkům, vynese papírové stvoření nazývající se drak.

Podzim někdy povolí vládu i paní Zimě. Jeho krajinu pak zahálí bílý popílek.

Adéla Tkachuk, 8.C

Sova

Marie Kupková, 7.C

Zimní noc

Zima, nejkrásnější období v roce. Pravda, přes den je nádherně, ale počkejte si, až slunce zapadne.

Na nebi vykouknou jasné třpytivé hvězdy, které doprovází malé sněhové vločky. Tyto bílé pusinky jsou sice krásné, jenže jakmile se chytí do dlaně, rozpustí se. Ticho se rozléhá po celém kraji, jen občas ho rozbíjí křupání sněhu. Viditelné stopy v bílé pokrývce se pomalu ztrácejí. Příroda odpočívá a celý kraj spí. Nad krajinou padá hvězda.

Já zavřu oči a přeji si, aby tento okamžik nikdy neskončil.

Zdislava Svobodová, 9.B

Vánoční čas

V tiché rozlehlé uličce je cítit ta sladká vůně jídla. Dráždila mě do nosu tak, že jsem si připadala jako v ráji. Pozorovala jsem zapálené svíčky v oknech. Všichni už doma večeřeli, nebo čekali na příchod Ježíška. Já si svým horkým dechem zahřívala ruce a brodila se hustou sněhovou pokrývkou. Sněhové vločky mi padaly na mé ořechově hnědé vlasy a jen co přistály, vždy pomalu roztály.

Obešla jsem celou uličku a všimla si malého vánočního stromku. Klekla jsem si k němu a ucítla ten chlad na svých rozechvělých kolenou. Z kapsy své otrhané bundy jsem si vyndala malou, ale zato hezky zabalenou krabičku. Položila jsem ji pod téměř zasněžený stromeček a zašeptala: „Veselé Vánoce.“ Pak jsem tu krabičku pomalu otevřela. Třpytil se tam zlatý náramek. Nasadila jsem si ho na svou zmrzlou ruku a vzhlédla k nebi. Tyčila se na něm obrovská kometa, která zářila celou svou silou. Její zář mě doslova pálila do očí. Kolem jasné komety svítilo několik dalších hvězd. Bylo to, jako bych pozorovala miliony světlušek.

Cítila jsem, jak se mi třese celé tělo. Chlad mi stoupal po celém mém unaveném těle. Můj dech pomalu slábnul, jako by se měl každou chvíli vytratit.

Viděla jsem pod sebou prostřený stůl s množstvím jídla. Moje nadšená matka stála v kuchyni a smažila poslední kousky kapra. Můj otrávený otec seděl v našem starém, pomalu rozbitém křesle a četl si noviny. Maminka zavolala: „Ke stolu.“ A společně jsme se najedli. Přiběhla jsem k velkému, rozsvícenému stromečku a uviděla plno dárků. Ucítla jsem, jak se mi pomalu zavřely mé usazené oči a jak pomalu padám k zasněžené zemi. Byly to krásné Vánoce.

Klaudie Šlapalová, 9.A

10. VYPRAVOVÁNÍ

Věřte, nevěřte – trapas

Trapas. Každý nějaký máme, ale neradi se s ním chlubíme. Kdo by taky rád slyšel: „To je ta, co ...“ a podobné šuškáni? Nikdo. Proto jsem zvolila něco, co není tak trapné. V tomto ohledu se zdá úžasná trapná situace ze školky, které se všichni jen zasmějí.

Ve školce většina z nás chodila plavat. Rodiče nám koupili nové plavky, aby nám to slušelo. Nejhorší bylo ale nošení koupacích čepic. Musela jsem do ní nacpat všechny vlasy, což mi samozřejmě nešlo, až ke mně přišla kamarádka. „Ukaž, pomůžu ti,“ řekla. Konečně se to podařilo. Vešly jsme společně k bazénu. Tam na nás čekala naše třída. S čepicemi na hlavě vypadal každý najednou jinak. To mě úplně zmátlo a omylem jsem odešla s nějakou třídou z jiné školky. Vůbec mi nepřišlo divné, že tam nikoho neznám. Strávila jsem s nimi celou hodinu. Nikdo, kromě kamarádky, si nevšiml, že chybím. Dokonce to nepřišlo zvláštní ani té cizí paní učitelce. Myslím, že kdyby na to neupozornili ostatní, tak bych s těmi neznámými dětmi i odjela.

Nakonec jsem dostala vynadáno od paní učitelky, slyšela jsem samé: „Dávej pozor, kam jdeš!“ a „Kvůli tobě by nás zavřely!“ Jsem ráda, že mě našli a neztratila jsem se.

Kristýna Nováková, 9.B

Halloween

Asi každý se jednou bál, a ani já nejsem výjimkou. Proto jsem se rozhodla, že vám řeknu, co se mi s kamarádkami stalo na Halloween.

Po škole jsme šly s kamarádkami k nám domů a napadlo nás, že se můžeme zúčastnit oslavy Halloweena na návsi. Asi hodinu jsme přemýšlely, co si nakreslíme na obličej. „Pavučinu, nebo něco krvavějšího?“ zeptala se Káťa. „Mohly bychom zkusit pavučinu, alespoň to nebude tak těžké,“ odpověděla jsem. Terka také souhlasila.

Když přišel ten osudný večer, vyrazily jsme na náves. Postupně skupinky dětí vyrážely do temného lesa, jako poslední jsme byly na řadě my. Vstoupily jsme nejistě do lesa. Po chvíli něco vedle nás křuplo. „Co to je?“ zeptala se zděšeně Terka. „To jsou jen větvičky.“ A tak jsme pokračovaly dál v cestě. Najednou na nás někdo vyskočil. „Čarodějnice!“ vykřikla Káťa. Rozeběhly jsme se a hlasitě se smály, ale byly jsme trochu vystrašené. „Kde jsme?“ zeptala se Káťa. „Vůbec nevím, asi jsme se ztratily!“ „Nedržely jsme se ukazatelů a kvůli tomu bloudíme někde v lese a samy,“ řekla Terka. Něco kolem nás proběhlo. „Co to zase je?“ vzkřikla jsem ustrašeně. „Au, to bolí,“ zasténala Káťa, když zakopla o pařez a spadla na tvrdou zem.

Asi hodinu jsme bezmocně bloudily uprostřed ničeho, ale pak jsme našly koleje a podle nich se dostaly zpátky domů. „To byl zase den,“ povzdychla jsem si. Nakonec vše dobře dopadlo, ale příště musíme dávat pozor a držet se ukazatelů.

Tereza Jiráková, 9.C

Rodina

Šárka Šafránková, 7.A

Co mi táta vyprávěl

Budu vám vyprávět příběh, který mi kdysi pověděl můj táta. Když byl malý, každé léto jezdili s jeho bratrem, který se jmenuje Petr, na prázdniny k babičce do Zahorán. Jelikož jejich rodiče museli pracovat, tak tam byli vždy na celý měsíc. Babička byla velmi laskavá žena a nechávala klukům volnosti a oni toho náležitě využívali. Každé ráno se jich ptala, co by si dali k obědu a každý chtěl něco jiného. Babička byla tak hodná, že jejich přání pokaždé vyhověla.

Jednoho rána se velice nudili a vzpomněli si na vyprávění svého otce, který jim pověděl o tajné chodbě, která vede z Tereziánské pevnosti přes Křemín, kde je větrací štola, do Kostelíčka na Prachové. „Mohli bychom jít prozkoumat větrací štolu, o které nám vyprávěl otec,“ pověděl Petr. „To je bezva nápad,“ pronesl můj táta. Petr řekl: „A vezmeme s sebou i našeho kamaráda Pepu.“ Vzali lano a vydali se na cestu. Jelikož se větrací štoly nacházejí na kopci v lese, jistou chvíli jim trvalo, než ji našli. Uvázali lano a dohadovali se, kdo první sleze dolů. Dnes si již můj otec nevzpomíná, kdo byl první. Všichni tři kluci postupně slezli na dno větrací šachty. Ušli několik metrů a zjistili, že štoly jsou zasypány. Tak se rozhodli vylézt na povrch. Bohužel Pepa nedokázal vyšplhat zpět. Po několika neúspěšných pokusech dostat kamaráda ven, se rozhodli, že dojdou pro pomoc. Když přišli do vesnice, potkali pana Čermáka, kterému řekli, co se stalo. Ten jim vynadal, proč tam lezou, že je to velmi nebezpečné. Společně došli pro dlouhý žebřík a šli kamarádovi na pomoc. Po příchodu vysvobodili kamaráda z útrob větrací šachty. Pepa se nám přiznal, že měl strach, abychom ho tam nenechali.

Po této zkušenosti jsme již do větrací šachty nevlezli. A o této naší příhodě jsme nikdy nevyprávěli babičce ani našim rodičům.

Aneta Kasalová, 9.C

Co se mi zdálo?

Co si představím pod noční můrou? Takto bych nazval pouze sen, který se zdá naprosto skutečný a vždy ho doprovází strach a napětí. Přestože se jedná o vaši představu, která s vámi dokáže pěkně zamávat. Obzvlášť v případě, když jsou vám teprve čtyři roky.

„Co? To už je ráno?“ řekl jsem si při pohledu na strop. „Ne, zlatíčko,“ odpověděla by mi matka, kdyby stála vedle mé postele. Jenže ta na mě nedohlíží a já mám neukojitelnou touhu zjistit, co mě vzbudilo. „Odpověď rozhodně najdu na chodbě,“ opakuju si. Při slézání z postele nemohu na palandě zahlédnout svého bratra, kde normálně každou noc spí. Postupně se blížím k východu z pokoje a pod nohama začínám cítit hrubý koberec, jenž se rozprostírá po celé obývací místnosti. Připadám si skoro jako hluchý, protože ani z průchodu na chodbu se neozývá žádný hluk. Najednou mě z načervenalých dlaždic v podlaze začnou mrznout nohy, což značí, že jsem došel na chodbu. „Ale co teď?“ ptám se sám sebe. Kolem mě to vypadá bez života, jako na konci světa. V tu ránu mě něco nespátřitelného začalo táhnout do koupelny. I přes mé snažení jsem nemohl ze sebe vydat ani hlásek. Má chodidla se ani nedotýkala podlahy. Jenom se postupně přibližuji ke kraji chodby, dokud sen neskončí.

Nejspíš se to nezdá tak strašidelné, ale já o tom snil ještě v době, kdy jsem bydlel ve staré bytovce. Můj mozek si tuto scénku po nocích představoval i v jiných verzích i několikrát po sobě a já jen nevím, proč.

Vojtěch Černosta, 9.C

Rodina

René Havlák, 7.C

Jak jsem se bála

Sedím na zemi a pozoruji naši venkovní terasu. Mohu se na ni dostat jen přes velkou halu mezi přerostlými květinami. Když svítí měsíc, tak všechno vrhá stíny a vypadá strašidelně. Vždy v noci, když všichni spí a po zahradě běhají jen cizí kočky, láká mě projít celou džunglí, otevřít prosklené velké dveře a vyběhnout ven. Jen tak si tam chodit a být sama se svými myšlenkami.

Ležím v posteli. Je půl dvanácté v noci. „Už spi!“ říkám sama sobě. „Tak sakra, už spi!“ ozvu se znovu. Převaluji se ze strany na stranu a pořád nemůžu zabrat. „Musím jít něco dělat,“ prohlásím polohlasně a pozorně poslouchám, jestli jsem někoho z rodiny nevzbudila. Zvednu se z postele a pomalu otvírám dveře. „Cvak, cvak,“ ozve se neznámý zvuk. „Co to?!“ vyděsím se a zmateně se rozhlížím po chodbě. Znovu slyším: „Cvak!“ Prudce se otočím a zjistím, že to bylo jen topení. Třesou se mi kolena, jdu dál, mířím k velkým dveřím. „Bum!“ padá květina. Uskočím. „Prásk!“ K zemi se kácí další, kterou v té tmě ani nevidím. Konečně dorazím ke svému cíli. Koukám přes sklo do tmy. Bojím se. Svítí jen pár pouličních lamp a všude panuje klid a ticho. Je totiž nedělní noc. „Mám tam jít, nebo nemám?“ pokládám sama sobě otázku. Začínám se víc a víc bát. „Ale já půjdu! Když už jsem se jednou rozhodla, tak prostě musím.“ statečně promluvím. Vcházím do temné noci. Nemám boty. Našlapuji bosýma nohama na studenou zem. Stále mám strach. V tom uslyším známý hlas mé mamky. Stojí ve dveřích a křičí na mě: „Co tam děláš?!“ Leknu se. Pomalu se otočím. Mám snad ještě větší obavy, než jsem měla předtím. „Sakra, sakra, sakra! To bude zase průšvih,“ v duchu začínám litovat své noční procházky. „Okamžitě se vrať!“ říká důrazným hlasem. „Jasně už běžím,“ odpovím. Zase se celá klepu. Teď už kvůli tomu, že mi je zima. Pokračuji ale až k ní a ona mi našťavaně říká: „Radši ani nechci vědět, kam a proč jsi tam šla. Padej spát!“ „Dobrou,“ vydám opatrným hláskem a odcházím do svého pokoje.

Po dlouhém přemýšlení o té noci mi potom vlastně došlo, že má malá noční procházka vypadala jako útěk z domova. A doteď nechápu, jak jsem se dostala až na terasu, když se bojím i za světla v lese.

Anežka Buková, 9.C

Pavouk

Šárka Šafránková, 7.A

Pizza Trapas

Dneska se píše sloh a dostali jsme téma trapas. Ze začátku jsem vůbec nevěděl, co bych popsal, ale pak mi do hlavy vnikl nápad. Jedná se o dávnou rodinnou vzpomínku. A tak jsem se dal do psaní.

Bylo mi asi tak osm, devět let. Trávil jsem klasicky jako každý jiný den u počítače. Byl už večer a najednou jsem dostal hlad. Pozastavil jsem hru a šel za rodiči. „Mami, já mám hlad,“ řekl jsem. Mamce se nechtělo vařit, a tak řekla: „Tak si dáme pizzu.“ Jelikož už byl večer, tak se nám už nechtělo jet do pizzerie. A tak jsme se rozhodli, že si ji objednáme domů. Mamka vytočila číslo. Během pár vteřin ji slyším, jak říká do telefonu. „Dobrý den,“ představila se. „Prosím, Giuseppe bez hub.“ Poté, co řekla adresu a pizzerie dostala naši objednávku, ukončila hovor. Poděkoval jsem a vrátil jsem se ke hraní. Uběhla asi hodina a zatím nic. Nikdo se neozval, ani nezazvonil. „Není to už nějak dlouho? Asi mají hodně objednávek,“ pomyslel jsem si. Ale i přesto jsem si šel za rodiči do obývacího pokoje ověřit, jestli se nikdo neozval. Když jsem přišel do obývacího pokoje, zeptal jsem se: „Tak co, už to přišlo?“ „Zatím nic,“ odpověděla maminka. Hned potom jsem se vrátil do pokoje. Uběhla 2. hodina. Zakručelo mi v břiše. „Vždyť už to je strašně dlouho,“ řekl jsem. A tak jsem šel zase za rodiči do pokoje. „Tak co, už to strašně trvá,“ zoufale jsem řekl. „Furt nic,“ odpověděla mamka. A tak se rozhodla, že tam znovu zavolá. Vytočila číslo a řekla: „Dobrý den, už to jsou dvě hodiny a stále naše pizza nepřišla.“ Paní na druhém konci se zeptala: „Jakou pizzu jste si objednali?“ „Giuseppe bez hub,“ řekla mamka.

Potom si mamka ověřila: „Volám správně do Pizzerie Pam Pam v Ústí nad Labem?“ a paní na to: „Ne, voláte do Plzně.“ Mamku to zarazilo. Poté se omluvila a ukončila hovor. Mamka se nemohla přestat smát. Poté táta vyhledal telefonní číslo na pizzerii v našem městě a zavolali jsme znovu. Tentokrát už nám pizza opravdu přišla.

Na závěr bych chtěl říct, že doposud nevím, kde a jak maminka získala telefonní číslo na pizzerii v Plzni. Ale nakonec z toho mám vtipnou rodinnou vzpomínku.

Adam Parma, 9. B

Návrh pohlednice

Eliáš Prešl, 6.B

11. VÝKLAD

Jan Palach

Jan Palach se narodil 11. srpna 1948 v Praze. Vyrůstal ve Všetatech v okrese Mělník. Na Mělníku také vystudoval gymnázium. Dále studoval na Vysoké škole ekonomické v Praze. Je pohřben na Olšanských hřbitovech na Praze 3.

Byl studentem Filozofické fakulty Univerzity Karlovy, kam napoprvé nebyl přijat. O dva roky později pokus zopakoval, tentokrát úspěšně. Účastnil se mnoha studentských protestů proti okupaci, včetně studentské stávky. V nich však neviděl smysl, a proto začal uvažovat o radikálním řešení. To se stalo 16. ledna 1969 okolo půl druhé, kde se v horní části Václavského náměstí v Praze načichal éteru, polil hořlavinou a zapálil. Běžel k Washingtonově ulici, odkud byl s rozsáhlými popáleninami převezen do nemocnice.

Zde s ním byl nahrán krátký rozhovor, kde se zmiňuje o pasivitě lidí, vystupuje proti šíření zpráv a požaduje generální stávku. Dále bylo doloženo, že Palach poslal návrh na to, aby studenti obsadili budovu rozhlasu. I přes Palachův vzkaz, kdy nechtěl, aby byl někým jeho čin opakován, tak na začátku roku 1969 došlo k dalším sebevražedným pokusům studentů. Celkem 26 lidí, z toho 7 mrtvých. Téměř o 20 let později probíhal v Praze tzv. Palachův týden, při kterém probíhají protestní akce proti komunismu.

Komunistická strana se v 2. Polovině ledna 1969 snažila uklidnit situaci lživými zprávami o motivaci jeho činu. K tomu prý měl být naveden lidmi jako Emilem Zátopkem, Pavlem Kohoutkem a dalšími.

Po roce 1989 vznikla ve Všetatech společnost Jana Palacha, která pořádá pietní akce. Je po něm pojmenováno mnoho ulic a náměstí po celé Evropě, např.: v Praze nebo v Římě. V roce 1991 udělil tehdejší prezident České republiky Václav Havel Janu Palachovi Řád T. G. Masaryka. Řád za zemřelého Palacha převzal jeho bratr Jiří. V roce 2018 byl natočen celovečerní životopisný film s názvem Jan Palach.

(ZDROJ – WIKIPEDIE: Jan Palach, MF Dnes. 12.1.2019- Robert Oppelt, str. 6)

Ondřej Zemanec, 8. B

Kytice

Nikola Juristová, 6.B

12. ÚVAHY

Je pro nás přátelství důležité?

Pro mě tedy ano a to docela dost. Většina lidí nikdy nepřemýšlela nad tím, jaké by to bylo přátele nemít. Neměli bychom možnost se někomu svěřit, sdílet s někým své pocity, ať už jsou špatné nebo dobré. Neměli bychom se dokonce ani s kým pozdravit na ulici. Děsivá představa. I když je člověk někdy rád sám, přátelé mu stejně začnou po nějaké době chybět a chce se s nimi vidět. Mnoho přátel za život přijde a mnoho také odejde, tak už to bohužel chodí. Pro mě není moc důležitý počet přátel, ale to, jací jsou nebo by alespoň měli být. Já jsem například se svými současnými přáteli velmi spokojená. Mám je zkrátka dost ráda a neuměla bych si představit život bez nich.

Andrea Kapešová, 8.C

Bez přátelství nestojí život za nic

Je přátelství v životě člověka opravdu důležité? Možná by se člověk obešel bez něj. Přece jen, najít pravého kamaráda je v dnešní době opravdu nadlidský úkol. Proto můžeme mluvit o velkém štěstí, když se nám někoho takového podaří najít. Někoho, kdo má stejný styl humoru jako my, abychom se společně mohli zasmát. Také nikdy neuškodí, když budete mít stejný vkus na filmy, písničky ... Když tak přemýšlím, s kamarády se toho dá zažít opravdu mnoho. Bez nich by člověku bylo smutno, protože jen pravý přítel dokáže vidět věci z jiné perspektivy než rodina a mnohdy dokonce i než vy sami. Myslím si, že bez přátel by byl život smutný a ponurý.

Anna Čermáková, 8.C

Kdo je přítel?

Přátelé jsou lidé, s kterými jste si vytvořili vzájemné pouto. Ne intimní, nýbrž kamarádké. Těchto lidí bývá většinou málo, protože pravé přátelství je vzácné. Podrží v těžkých chvílích, poradí, pomohou a můžete se na ně spolehnout. Podle mě jsou přátelé to nejlepší na světě. Mají vás rádi takového, jaký jste, nemusíte se před nimi přetvařovat.

Máte nespočet společných zážitků, sdílíte si vzájemně své osobní důležité okamžiky. Někteří to dávají i na sociální síť. Určitě každý z nás vlastní účet na jakékoli sociální síti. Pověstinou tam lidé umísťují věci, které by si měli raději nechat jen pro blízké. Měli by si uvědomit, že tímto ztrácejí své soukromí. Na druhou stranu nemůžeme házet všechny do jednoho pytle. Sociální síť patří k sdílení pocitů, myšlenek, které vyjadřujete ve větách či fotkách. Vaši přátelé se na to rádi podívají, dají laik, možná napíše komentář. Nebylo by lepší si raději spolu zajít ven, popovídat si, vyměnit si své názory, zajít si spolu do kavárny, zahrát si fotbal či udělat i nějakou „blbost“. Bylo by dobré čas od času odložit i telefon. Neříkám, že na sociálních sítích nejsem také, ale je na každém, aby se alespoň zamyslel. Přátelé jsou nutnost.

Kateřina Procházková, 8.C

Jaký/á bych chtěl/a být?

1. práce

Určitě každý v této místnosti se nad sebou zamyslel a položil si tuto otázku. Většina lidí si na první pohled začne všimnout spíše pozitivních než negativních vlastností. Ale postupem času, když toho daného člověka známe déle, tak zjistíme, že těch negativních také není málo a raději bychom je přehlédli.

Občas mě zajímá, co si určitý člověk o mně myslí, jaký má na mě názor, nebo když se se mnou baví, jestli mě poslouchá nebo by mě radši nevyslechl.

Myslím si, že takové pocity zažívá hodně lidí a nejsem v tom sama. Někteří mě vnímají jako společenského člověka, ale občas mám chvíle, že bych na tomto světě chtěla žít sama.

Skoro jediný, kdo mě zná do puntíku, jsou mí rodiče. Kdybych se na sebe mohla podívat jejich očima, tak bych asi viděla někoho:

- kdo se snaží něčeho dosáhnout, i když se mu to někdy nedaří, ale stále se nevzdává
- kdo s radostí pomáhá druhým
- kdo miluje svá zvířata
- kdo rád sportuje
- kdo se rád věnuje svým ostatním zájmům
- kdo patří mezi optimistické a velmi kamarádské lidi
- kdo je někdy i trochu líný a netrpělivý
- kdo se do uklízení a dalších domácích povinností moc nehrne
- kdo je občas i tvrdohlavý a někdy i drzý

Na začátku této své práce jsem si položila určitou otázku. Při psaní jsem zjistila, že nikdo z nás není dokonalý a každý máme chyby. A i když to na první pohled nevypadá, tak se to časem projeví. Každý by si z toho měl vzít sám pro sebe životní ponaučení.

Aneta Ikráthová, 8.C

2. práce

Otázka, která zní jednoduše a přitom je tak složitá. Zvláště v období puberty, kdy se vlastně pokouším přijít na to, kdo vlastně jsem. Ať se budu snažit být jakákoliv, tak vždy se objeví někdo, komu na mně bude něco vadit.

Problém můžeme řešit třeba takto: vyslechnout si názory svých kamarádů a osob blízkých na mou osobu. Z toho pak vybrat pár věcí, které se tam opakují. Samozřejmě jen těch, které se dají změnit. A potom se zkusit nad nimi zamyslet, popřemýšlet, zda opravdu není potřeba nějaká změna. A hlavně musíte počítat s jedním faktem, vybírejte si k vyjádření takové lidi, kteří vás dobře znají a myslí to s vámi upřímně.

Dalším krokem by mohlo být to, že by se každý člověk měl zeptat i sám sebe, co mu na něm samotném vadí, co by chtěl změnit. NáЗОrem ostatních se můžeme jen inspirovat, ale nejdůležitější je, co si o sobě myslíme my sami.

Budu se snažit o to, abych byla sama se sebou spokojená.

Nikola Voglová, 8.C

Mají knihy budoucnost?

1. práce

V dnešním světě se rozdělují lidé na dva tábory. První si myslí, že by se knihy v papírové podobě měly zachovat, druhá je přesvědčena, že jsou zbytečné. Do jaké skupiny patříte vy?

Kdysi dávno si knih všichni vážili, měly pro tehdejší lidi nesmírnou cenu. Každý snil o tom, že si ji koupí. Ale v 21. století je to jiné. Knihy jsou snadno dostupné, nejsou tak drahé a už si jich moc lidí tak necení. Oproti minulým dobám jsme ve výhodě v tom, že máme k dispozici elektronická zařízení. Usnadňují nám práci a poskytují množství informací. V poslední době se ve velké míře řeší otázky ekologie. Na druhou stranu dlouhé koukání na obrazovku není zdravé. Já osobně miluji, když si mohu ohmatat knihu, případně k ní přičichnout. Představte si, jaké by to bylo, kdyby lidé opravdu úplně skoncovali s knihami v jejich klasické podobě. Všude samé počítače a jiná elektrická zařízení. Nebyl by to svět, který známe. Podle mého názoru knihy nemají pouze funkci k získávání informací, ale jsou to i tradice. Když si třeba vezmu, kolik maminek čte dětem pohádku na dobrou noc, nebo učení ve škole s knihami v rukách má rovněž svou tradici.

Podle mého mínění by byla velká škoda, kdyby psaná díla opravdu zanikla. Chtěla bych, aby neztratila svůj vliv. Ale bohužel, jak poznávám dnešní dobu, tak vidím, že za pár desítek let spisy sice úplně nezaniknou, ale ztratí svou každodennost.

Zdislava Svobodová, 9.B

2. práce

Bude mít o klasické knihy ještě vůbec někdo zájem? Není čtečka praktičtější? O těchto tématech přemýšlím poměrně často. Budu se jim tedy v této slohové práci věnovat.

Už v dnešní době dává spousta lidí přednost počítači před papírem, tak proč by měly být v budoucnu vydávány dál knihy ve své klasické podobě? Je to sporné téma. Podle mě je papírová kniha lepší v tom, že cítíme její vůni, můžeme hodiny listovat jejími stranami ... zkrátka má svá osobitá kouzla. Na druhou stranu si myslím, že elektronická kniha je šetrnější k přírodě (stromům) z toho důvodu, jelikož není vyrobena z papíru. Necítíte však její vůni a po dočtení ji nelze přidat do své sbírky v knihovně.

Já osobně bych tedy raději uvítala klasickou knihu. Tu, kterou si mohu kdykoliv znovu přečíst, aniž bych musela hledat její záznam v historii počítače. Alespoň tak to cítím já.

Jana Slezáková, 9.B

Poučení z bajky

Všichni jste jistě alespoň jednou slyšeli nějakou bajku, kterou známe od moudrého Ezopa. Zamysleli jste se ale nad jejím významem?

Příběh vypráví o psu a lvovi. Psovitá šelma doma zabila mnoho zvířat, a proto se jí báli. A tak si všichni mysleli, že je nejsilnějším zvířetem na planetě. Jednou však zavítali do exotické země, kde uviděli lva. Hned, jak ho zpozorovali, usmysleli si, že ho pokoří. Pes se hnál za zvířetem, ale to však hrozivě zařvalo. Jakmile hafan spatřil lví tlamu plnou velkých zubů, nemeškal a dal se na útěk. Podle mého názoru je správné, že psisko dostalo za vyučenou, protože dělalo mnoho nehezkých věcí. O tom si však vytvořte vlastní názor.

Z této bajky plynou hned dvě přísloví – „Kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá“ a „Pýcha předchází pád“. Sami si můžete zvolit, jaké se vám k příběhu více hodí.

Kristýna Nováková, 9.B

13. OLYMPIÁDA Z ČESKÉHO JAZYKA – SOUTĚŽNÍ PRÁCE

ŠKOLNÍ KOLO

Co všechno umí světlo

1. práce

Když se řekne světlo, představím si východ Slunce. Jeho paprsky postupně probouzejí celý kraj a vše najednou ožívá. Svět září barvami, zvířata, stromy, květiny a lidé začínají nový den.

Řekla bych, že světlo je všude. Ať už jde o hvězdu, žárovku, telefon nebo světlušku, denně ho potkáváme a ani si neuvědomujeme, jakou má pro nás cenu. Představme si, že světlo neexistuje. Rozhodně by nebyl život takový, jaký ho známe. Vlastně by ani žádný nebyl. Fotosyntéza by nemohla probíhat, tudíž bychom nemohli dýchat. A to nemluvím o dalších pohromách, co by se staly. Zkrátka jsme na světle závislí.

Díky světlu sice vidíme, ale ne vše můžeme spatřit. Jelikož osoba, která se zdá být na první pohled milá a hodná, nemusí mít povahu takovou, jak se tváří navenek. Naopak jedinec, který nám je na první spatření nesympatický, může být uvnitř nádherným člověkem. Proto bychom neměli soudit jenom podle jeho vzhledu, ale musíme nahlédnout i do jeho duše.

Světlo nám tedy umožňuje žít a vidět, ale to, co je skryté v člověku, nikdy zrakem nespatříme.

Zdislava Svobodová, 9. B

2. práce

„Dědečku, co všechno umí světlo?“ zeptal se vnouček moudrého muže, sedícího v křesle. Se zakloněnými hlavami pozorovali červánky, roztroušené po nebi. Paprsky zapadajícího slunce hošíkovi laskaly tmavé pramínky vlasů, vykukující zpod pletené čepice.

„Světlo? Zvláštní otázka,“ pronesl dědeček rozvážně. Po chvíli rozmyšlení začal vysvětlovat. „Víš, existují dva druhy světla. Podívej se k západu. Co vidíš?“ láskyplně se na kluka usmál. Chlapec se zakřenil, čímž ukázal díрку po vypadlém zubu. „To je přece slunce!“ „Ano. Velká žhavá koule hodně, hodně daleko,“ stařec pečlivě vážil slova. Neudržel dvě přemýšlivá mlasknutí, než začal vyprávět: „Když jsem byl malý, všude vládla magie. Pocházela ze světla, které se postupem času vytratí. Působí to ta velká města. Svět o kouzla pořád přichází. Avšak...“ pomalu se nadechl v dychtivém očekávání. Na obzoru zářila už jenom tenká hranice mezi horami a sluncem. Na louce se rozhostilo ticho, přerušované pouze dechem lesa všude okolo. Mudrc se okamžik rozhlížel, poté pokračoval. Skrz tlusté brýle si svého společníka neustále prohlížel. „... Avšak někde magie přetrvává. Chceš ji vidět?“ Vnouček přikývl na souhlas. Dědeček mu tedy svými dlaněmi zakryl výhled, dokud nenastala tma, beze slunce. Poté ho pustil. Chlapec rychle zamrkal. Na obloze se objevila polární záře, jenž překryla i jiskřící hvězdy. Překvapeně zalapal po dechu.

„Světlo umí dělat svět krásnějším a kouzelnějším místem,“ vydechl stařec.

Emma Králová, 8.C

Vydala

Základní škola v Roudnici n.L., Jungmannova 660

Almanach uspořádali:

Dana Jirásková
Lenka Krtíčková
Olga Matějková
Marie Nováková
Kateřina Šindelářová
Milan Vocásek

Výtvarné práce vybrala:

Šárka Drobná

Technická pomoc:

Jiřina Sálusová

